Acest document are doar scop informativ și nu produce efecte juridice. Instituțiile Uniunii nu își asumă răspunderea pentru conținutul său. Versiunile autentice ale actelor relevante, inclusiv preambulul acestora, sunt cele publicate în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene și disponibile pe site-ul EUR-Lex. Aceste texte oficiale pot fi consultate accesând linkurile integrate în prezentul document.

►B REGULAMENTUL (UE) 2015/848 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 20 mai 2015

privind procedurile de insolvență

(reformare)

(JO L 141, 5.6.2015, p. 19)

rectificat prin:

►C1 Rectificare, JO L 349, 21.12.2016, p. 9 (2015/848)

▼B

REGULAMENTUL (UE) 2015/848 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 20 mai 2015

privind procedurile de insolvență

(reformare)

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Domeniul de aplicare

(1) Prezentul regulament se aplică procedurilor colective publice, inclusiv procedurilor provizorii, care se întemeiază pe legislația privind insolvența și în cadrul cărora, în scopul salvării, al ajustării datoriilor, al reorganizării sau al lichidării:

(a) activele unui debitor sunt indisponibilizate integral sau parțial și este desemnat un practician în insolvență;

(b) activele și activitatea unui debitor fac obiectul controlului sau supravegherii de către o instanță; sau

(c) o suspendare temporară a unei proceduri de executare individuale este acordată de o instanță sau prin efectul legii, pentru a permite desfășurarea de negocieri între debitor și creditorii acestuia, cu condiția ca procedura în cazul căreia se dispune suspendarea: să prevadă măsuri adecvate de protecție a masei credale și, dacă nu se ajunge la un acord, să preceadă uneia dintre procedurile menționate la litera (a) sau (b).

În cazul în care procedurile menționate la prezentul alineat pot fi deschise în situația în care insolvența este doar presupusă, obiectivul procedurilor este de a evita insolvența debitorului sau încetarea activității sale comerciale.

Procedurile menționate la prezentul alineat sunt enumerate în anexa A.

(2) Prezentul regulament nu se aplică procedurilor menționate la alineatul (1) referitoare la:

(a) întreprinderile de asigurare;

(b) instituțiile de credit;

(c) firmele de investiții și alte firme, instituții și întreprinderi, în măsura în care acestea fac obiectul Directivei 2001/24/CE; sau

(d) organismele de plasament colectiv.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament:

1. „proceduri colective” înseamnă procedurile care cuprind toți creditorii debitorului sau o parte semnificativă a acestora, cu condiția ca, în acest din urmă caz, procedurile să nu afecteze creanțele creditorilor care nu sunt implicați în respectivele proceduri;

▼B

2. „organisme de plasament colectiv” înseamnă organisme de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM), conform definiției din Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]), și fonduri de investiții alternative (FIA), conform definiției din Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([2]);

3. „debitor în posesie” înseamnă un debitor împotriva căruia a fost deschisă o procedură de insolvență care nu implică neapărat numirea unui practician în insolvență sau transferul complet al drepturilor și competențelor de administrare a activelor debitorului către un practician în insolvență și în cadrul căreia debitorul își păstrează, prin urmare, total sau cel puțin parțial, controlul asupra activelor și activității sale;

4. „proceduri de insolvență” înseamnă procedurile enumerate în anexa A;

5. „practician în insolvență” înseamnă orice persoană sau organism a cărui funcție, inclusiv provizorie, este de a:

   (i) verifica și de a admite creanțele înaintate în cadrul procedurii de insolvență;

   (ii) reprezenta interesul colectiv al creditorilor;

   (iii) administra, fie integral sau parțial, activele debitorului care au fost indisponibilizate;

   (iv) lichida activele menționate la punctul (iii); sau

   (v) supraveghea administrarea activității debitorului.

   Persoanele și organele menționate la primul paragraf sunt enumerate în anexa B;

6. „instanță” înseamnă:

   (i) la articolul 1 alineatul (1) literele (b) și (c), articolul 4 alineatul (2), articolele 5 și 6, articolul 21 alineatul (3), articolul 24 alineatul (2) litera (j), articolele 36 și 39 și articolele 61-77, organismul judiciar al unui stat membru;

   (ii) la toate celelalte articole, organismul judiciar sau orice altă autoritate competentă dintr-un stat membru abilitată să deschisă o procedură de insolvență, să confirme o astfel de deschidere sau să ia hotărâri pe parcursul acestei proceduri;

([1]) Directiva 2009/65/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 13 iulie 2009 de coordonare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative privind organismele de plasament colectiv în valori mobiliare (OPCVM) (JO L 302, 17.11.2009, p. 32).

([2]) Directiva 2011/61/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 8 iunie 2011 privind administratorii fondurilor de investiții alternative și de modificare a Directivelor 2003/41/CE și 2009/65/CE și a Regulamentelor (CE) nr. 1060/2009 și (UE) nr. 1095/2010 (JO L 174, 1.7.2011, p. 1).

▼B

7. „hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență” include:

(i) hotărârea oricărei instanțe de a deschide o procedură de insolvență sau de a confirma deschiderea unei astfel de proceduri; și

(ii) hotărârea unei instanțe de numire a unui practician în insolvență.

8. „momentul deschiderii procedurii” înseamnă momentul de la care hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență își produce efectele, indiferent dacă hotărârea este definitivă sau nu;

9. „statul membru în care sunt situate activele” înseamnă:

(i) în cazul acțiunilor nominative ale societăților, altele decât cele menționate la punctul (ii), statul membru pe teritoriul căruia își are sediul social societatea care a emis acțiunile;

(ii) în cazul instrumentelor financiare a căror proprietate se dovedește printr-o înscriere într-un registru sau într-un cont ținut de un intermediar sau în numele unui intermediar („titluri în formă dematerializată”), statul membru în care este ținut registrul sau contul în care s-au făcut înscrierile;

(iii) în cazul fondurilor bănești deținute în conturile unei instituții de credit, statul membru indicat în IBAN al contului sau, în cazul fondurilor bănești deținute în conturile unei instituții de credit care nu are IBAN, statul membru în care instituția de credit titulară a conturilor își are administrația centrală ori, dacă acel cont este deschis la o sucursală, o filială sau un alt sediu, statul membru în are se află sucursala, filiala sau sediul;

(iv) în cazul bunurilor și drepturilor pe care proprietarul sau titularul le înscrie într-un registru public, altele decât cele menționate la punctul (i), statul membru sub a cărui autoritate este ținut registrul;

(v) în cazul brevetelor europene, statul membru pentru care se acordă brevetul european;

(vi) în cazul drepturilor de autor și al drepturilor conexe, statul membru pe teritoriul căruia titularul acestor drepturi își are reședința obișnuită sau sediul social;

(vii) în cazul bunurilor corporale, altele decât cele menționate la punctele (i) – (iv), statul membru pe teritoriul căruia sunt situate bunurile respective;

(viii) în cazul creanțelor față de terți, altele decât cele referitoare la activele menționate la punctul (iii), statul membru pe teritoriul căruia terțul debitor își are centrul intereselor principale, stabilit conform articolului 3 alineatul (1);

▼B

10. „sediu” înseamnă orice loc de derulare de operațiuni unde un debitor exercită sau a exercitat în ultimele trei luni înainte de cererea de deschidere a procedurii principale de insolvență, în mod netranzitoriu, o activitate economică care presupune mijloace umane și active;

11. „creditor local” înseamnă un creditor ale cărui creanțe față de un debitor s-au născut în urma sau în legătură cu anumite operațiuni derulate într-un sediu situat în alt stat membru decât cel în care se află centrul intereselor principale ale debitorului;

12. „creditor străin” înseamnă un creditor care își are reședința obișnuită, domiciliul sau sediul social într-un alt stat membru decât statul în care s-a deschis procedura, inclusiv autoritățile fiscale și autoritățile de securitate socială din statele membre;

13. „grup de societăți” înseamnă o întreprindere-mamă, alături de toate întreprinderile-filială ale acesteia;

14. „întreprindere-mamă” înseamnă o întreprindere care controlează, fie direct, fie indirect, una sau mai multe întreprinderi-filială. O întreprindere care întocmește situații financiare consolidate în conformitate cu Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]), este considerată a fi o întreprindere-mamă.

Articolul 3

Competența internațională

(1) Competența de a deschide procedura de insolvență (denumită în continuare „procedura principală de insolvență”) revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale debitorului. Centrul intereselor principale este locul în care debitorul își administrează în mod obișnuit interesele și care este verificabil de către terți.

În cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social. Această prezumție se aplică doar dacă sediul social nu s-a mutat într-un alt stat membru în cele trei luni anterioare solicitării de deschidere a procedurii de insolvență.

În cazul unei persoane fizice care exercită o activitate independentă sau o activitate profesională, centrul intereselor principale se presupune a fi locul principal de desfășurare a activității, în absența unor probe care ar dovedi contrariul. Această prezumție se aplică doar dacă locul principal de desfășurare a activității nu s-a mutat într-un alt stat membru în cele trei luni anterioare solicitării de deschidere a procedurii de insolvență.

([1]) Directiva 2013/34/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 26 iunie 2013 privind situațiile financiare anuale, situațiile financiare consolidate și rapoartele conexe ale anumitor tipuri de întreprinderi, de modificare a Directivei 2006/43/CE a Parlamentului European și a Consiliului și de abrogare a Directivelor 78/660/CEE și 83/349/CEE ale Consiliului (JO L 182, 29.6.2013, p. 19),

▼B

În cazul oricărei alte persoane fizice, centrul intereselor principale se presupune a fi locul în care persoana fizică își are reședința obișnuită, în absența unor probe care ar dovedi contrariul. Această prezumție se aplică doar dacă reședința obișnuită nu s-a mutat într-un alt stat membru în cele șase luni anterioare solicitării de deschidere a procedurii de insolvență.

(2) Atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanțele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o procedură de insolvență împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de-al doilea stat membru.

(3) În cazul în care a fost deschisă o procedură de insolvență în conformitate cu alineatul (1), orice procedură de insolvență deschisă ulterior în conformitate cu alineatul (2) este o procedură secundară de insolvență.

(4) Procedura teritorială de insolvență menționată la alineatul (2) poate fi deschisă doar înaintea deschiderii procedurii principale de insolvență, în temeiul alineatului (1), în cazul în care:

(a) o procedură de insolvență nu poate fi deschisă în temeiul alineatului (1) din cauza condițiilor stabilite prin legislația statului membru pe al cărui teritoriu se află centrul intereselor principale ale debitorului; sau

(b) deschiderea procedurii teritoriale de insolvență este cerută de:

(i) un creditor a cărui creanță a luat naștere din exploatarea unui sediu situat pe teritoriul statului membru în care se solicită deschiderea procedurii teritoriale; sau

(ii) o autoritate publică care, în temeiul legislației statului membru pe al cărui teritoriu este situat sediul, are dreptul de a solicita deschiderea procedurii de insolvență.

În cazul în care se deschide o procedură principală de insolvență, procedura teritorială de insolvență devine procedură secundară de insolvență.

Articolul 4

Verificarea competenței

(1) O instanță sesizată cu o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență examinează din oficiu dacă are competență în temeiul articolului 3. Hotărârea de deschidere a unei proceduri de insolvență precizează criteriile care stabilesc competența instanței și, în special, dacă această competență se întemeiază pe articolul 3 alineatul (1) sau alineatul (2).

▼B

(2) În pofida alineatului (1), în cazul în care procedurile de insolvență sunt deschise în conformitate cu dreptul intern, în lipsa unei hotărâri pronunțate de o instanță, statele membre pot încredința practicianului în insolvență desemnat în cadrul acestor proceduri atribuția de a examina dacă statul membru în care cererea de deschidere a procedurilor de insolvență este pendinte este competent în temeiul articolului 3. În caz afirmativ, practicianul în insolvență precizează în hotărârea de deschidere a procedurii criteriile care stabilesc competența și, în special, dacă această competență se întemeiază pe articolul 3 alineatul (1) sau alineatul (2).

Articolul 5

Controlul jurisdicțional al hotărârii de deschidere a procedurii principale de insolvență

(1) Debitorul sau orice creditor poate ataca în instanță hotărârea de deschidere a procedurii principale de insolvență din motive de competență internațională.

(2) Hotărârea de deschidere a procedurii principale de insolvență poate fi contestată de către părți, altele decât cele menționate la alineatul (1) sau pe alte motive decât lipsa competenței internaționale, în cazul în care dreptul intern prevede acest lucru.

Articolul 6

Competența pentru o acțiune care decurge direct din procedura de insolvență și care este strâns legată de aceasta

(1) Instanțele din statul membru pe teritoriul căruia a fost deschisă o procedură de insolvență în conformitate cu articolul 3 sunt competente pentru orice acțiune care decurge în mod direct din procedura de insolvență și care este strâns legată de aceasta, precum acțiunile revocatorii.

(2) Atunci când una dintre acțiunile menționate la alineatul (1) se referă la o acțiune în materie civilă și comercială, împotriva aceluiași pârât, practicianul în insolvență poate aduce ambele acțiuni în fața instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia este domiciliat pârâtul sau, în cazul în care acțiunea este introdusă împotriva mai multor pârâți, în fața instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia își are domiciliul oricare dintre aceștia, cu condiția ca aceste instanțe să fie competente în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 1215/2012.

Primul paragraf se aplică în cazul debitorului în posesie, cu condiția ca dreptul intern să permită debitorului în posesie să introducă acțiuni în numele masei bunurilor care face obiectul insolvenței.

(3) În sensul alineatului (2), sunt considerate conexe acele acțiuni care sunt atât de strâns legate între ele încât este oportună instrumentarea și judecarea lor în același timp pentru a se evita riscul pronunțării unor hotărâri ireconciliabile în cazul judecării lor în mod separat.

▼B

Articolul 7

Legea aplicabilă

(1) În absența unei dispoziții contrare în prezentul regulament, legea aplicabilă procedurii de insolvență și efectelor acesteia este legea statului membru pe al cărui teritoriu este deschisă procedura (denumit în continuare „stat de deschidere”).

(2) Legea statului de deschidere determină condițiile pentru deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență. Aceasta determină în special:

(a) debitorii împotriva cărora se poate deschide o procedură de insolvență în raport cu calitatea acestora;

(b) activele care fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței și regimul aplicabil activelor dobândite de debitor ulterior deschiderii procedurii de insolvență;

(c) atribuțiile debitorului și ale practicianului în insolvență;

(d) condițiile de opozabilitate a compensării;

(e) efectele procedurii de insolvență asupra contractelor în derulare la care debitorul este parte;

(f) efectele procedurii de insolvență asupra acțiunilor individuale intentate de creditori, cu excepția proceselor în curs de soluționare;

(g) creanțele care urmează să fie înregistrate la masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului și regimul creanțelor născute după deschiderea procedurii de insolvență;

(h) normele care reglementează prezentarea, verificarea și admiterea creanțelor;

(i) normele care reglementează distribuirea încasărilor rezultate din vânzarea bunurilor, rangul creanțelor și drepturile creditorilor care au obținut o satisfacere parțială după deschiderea procedurii insolvenței în temeiul unui drept real sau ca efect al unei compensări;

(j) condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență, în special prin concordat;

(k) drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență;

(l) cui îi revine sarcina costurilor și cheltuielilor procedurii de insolvență;

(m) normele privind nulitatea, anularea sau inopozabilitatea actelor juridice prejudiciabile masei credale.

▼B

Articolul 8

Drepturile reale ale terților

(1) Deschiderea procedurii de insolvență nu aduce atingere drepturilor reale al unui creditor sau terț asupra bunurilor corporale sau necorporale, mobile ori imobile – atât bunuri individual determinate, cât și în indiviziune, a căror alcătuire se poate modifica – aparținând debitorului și care se află pe teritoriul unui alt stat membru la data deschiderii procedurii.

(2) Drepturile menționate la alineatul (1) includ în special:

(a) dreptul de a executa sau de a solicita executarea activelor și de a obține câștiguri materiale dintr-o asemenea executare ori din fructele activelor respective, în special în temeiul unui gaj sau ipoteci;

(b) dreptul exclusiv de realizare a unei creanțe, în special ca urmare a gajării sau cesionării creanței cu titlu de garanție;

(c) dreptul de a revendica activele și/sau de a cere restituirea acestora din mâna oricui le-ar deține sau le-ar folosi împotriva voinței părții îndreptățite;

(d) dreptul real de a percepe fructele unui activ.

(3) Este asimilat dreptului real dreptul înscris într-un registru public și opozabil terților, pe baza căruia poate fi dobândit un drept real în sensul alineatului (1).

(4) Alineatul (1) nu împiedică intentarea acțiunii de constatare a nulității, acțiunii în anulare sau în inopozabilitate menționate la articolul 7 alineatul (2) litera (m).

Articolul 9

Compensarea

(1) Deschiderea procedurii de insolvență nu aduce atingere dreptului unui creditor de a invoca compensarea creanței sale cu cea a unui debitor asupra sa, dacă o astfel de operațiune este permisă de legea aplicabilă creanței debitorului insolvent.

(2) Alineatul (1) nu împiedică intentarea acțiunii de constatare a nulității, acțiunii în anulare sau în inopozabilitate menționate la articolul 7 alineatul (2) litera (m).

Articolul 10

Rezerva dreptului de proprietate

(1) Deschiderea procedurii de insolvență împotriva cumpărătorului unui activ nu aduce atingere drepturilor vânzătorului activului respectiv întemeiate pe o rezervă a dreptului de proprietate, dacă la data deschiderii procedurii activul se află pe teritoriul altui stat membru decât cel în care s-a deschis procedura.

▼B

(2) Deschiderea unei proceduri de insolvență împotriva vânzătorului unui activ, ulterior predării activului, nu constituie o cauză de rezoluțiune a vânzării și nu împiedică cumpărătorul să dobândească dreptul de proprietate, dacă la data deschiderii procedurii activul vândut se află pe teritoriul altui stat membru decât cel în care s-a deschis procedura.

(3) Alineatele (1) și (2) nu împiedică intentarea acțiunii de constatare a nulității, acțiunii în anulare sau în inopozabilitate menționate la articolul 7 alineatul (2) litera (m).

Articolul 11

Contracte având ca obiect bunuri imobile

(1) Efectele procedurii de insolvență asupra unui contract care conferă dreptul de a dobândi sau de a folosi un bun imobil sunt reglementate exclusiv de legea statului membru pe teritoriul căruia se află bunul imobil.

(2) Instanța care a deschis procedura principală de insolvență are jurisdicția de a aproba încetarea sau modificarea contractelor menționate la prezentul articol în cazul în care:

(a) legislația statului membru care este aplicabilă contractelor respective prevede că un astfel de contract nu poate înceta sau fi modificat decât cu aprobarea instanței care deschide procedura de insolvență; și

(b) în statul membru respectiv nu s-a deschis nicio procedură de insolvență.

Articolul 12

Sisteme de plată și piețe financiare

(1) Fără a aduce atingere articolului 8, efectele procedurii de insolvență asupra drepturilor și obligațiilor participanților la un sistem de plată sau decontare ori la o piață financiară sunt reglementate exclusiv de legea statului membru aplicabilă acelui sistem sau acelei piețe.

(2) Alineatul (1) nu împiedică intentarea unei acțiuni de constatare a nulității, acțiuni în anulare sau în inopozabilitate a plăților sau tranzacțiilor în temeiul legii aplicabile sistemului de plată sau pieței financiare respective.

Articolul 13

Contracte de muncă

(1) Efectele procedurii de insolvență asupra unui contract de muncă și asupra unui raport de muncă sunt reglementate exclusiv prin legea statului membru aplicabilă contractului de muncă.

▼B

(2) Instanța din statul membru în care s-ar putea deschide o procedură secundară de insolvență poate aproba încetarea sau modificarea contractelor menționate la prezentul articol, chiar dacă nu a fost deschisă nicio procedură de insolvență în statul membru respectiv.

Primul paragraf se aplică și autorității competente, în temeiul dreptului intern, să aprobe încetarea sau modificarea contractelor menționate la prezentul articol.

Articolul 14

Efectele asupra drepturilor supuse înscrierii

Efectele procedurii de insolvență asupra drepturilor unui debitor cu privire la un bun imobil, o navă sau o aeronavă, supuse înscrierii într-un registru public, se reglementează prin legea statului membru sub autoritatea căruia este ținut registrul.

Articolul 15

Brevete europene cu efect unitar și mărci comunitare

În sensul prezentului regulament, un brevet european cu efect unitar, o marcă comunitară sau orice alt drept similar prevăzut de dreptul Uniunii poate fi inclus numai în procedurile prevăzute la articolul 3 alineatul (1).

Articolul 16

Acte prejudiciabile

Articolul 7 alineatul (2) litera (m) nu se aplică dacă persoana care a dobândit foloase în urma unui act prejudiciabil pentru adunarea creditorilor face dovada că:

(a) actul face obiectul legii altui stat membru decât cea a statului de deschidere a procedurii; și

(b) legea statului membru respectiv nu permite, în cazul respectiv, sub nici o formă, contestarea actului.

Articolul 17

Protecția terților dobânditori

Dacă, printr-un act încheiat după deschiderea procedurii de insolvență, un debitor dispune cu titlu oneros:

(a) de un bun imobil,

(b) de o navă sau aeronavă care face obiectul înscrierii într-un registru public, sau

▼B

(c) de valori mobiliare a căror existență necesită înscrierea într-un registru prevăzut de lege,

valabilitatea actului respectiv se reglementează prin legea statului pe teritoriul căruia se află bunul imobil sau sub a cărui autoritate este ținut registrul.

Articolul 18

Efectele procedurii de insolvență asupra acțiunilor în justiție sau asupra procedurilor de arbitraj în desfășurare

Efectele procedurii de insolvență asupra unei acțiuni în justiție în desfășurare sau asupra unei proceduri de arbitraj în desfășurare având ca obiect un activ sau un drept care face parte din masei bunurilor care face obiectul insolvenței unui debitor se reglementează exclusiv prin legislația statului membru în care se desfășoară procesul sau în care se instanța de arbitraj își are sediul.

CAPITOLUL II

RECUNOAȘTEREA PROCEDURII DE INSOLVENȚĂ

Articolul 19

Principiu

(1) Orice hotărâre de deschidere a unei proceduri de insolvență pronunțată de o instanță a unui stat membru competentă în temeiul articolului 3 este recunoscută în toate celelalte state membre din momentul în care își produce efectele în statul de deschidere.

Regula menționată la primul paragraf se aplică și în cazul în care, având în vedere capacitatea unui debitor, nu poate fi deschisă o procedură de insolvență împotriva unui debitor în alte state membre.

(2) Recunoașterea procedurii menționate la articolul 3 alineatul (1) nu împiedică deschiderea procedurii menționate la articolul 3 alineatul (2) de către o instanță dintr-un alt stat membru. Aceasta din urmă constituie o procedură secundară de insolvență în sensul capitolului III.

Articolul 20

Efectele recunoașterii

(1) Hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență în conformitate cu articolul 3 alineatul (1) produce, fără îndeplinirea vreunei formalități suplimentare, în orice alt stat membru efectele pe care i le atribuie legea statului de deschidere, cu excepția cazului unei dispoziții contrare în prezentul regulament și atât timp cât nu este deschisă în celălalt stat membru nici o procedură de tipul celei menționate la articolul 3 alineatul (2).

(2) Efectele procedurii prevăzute la articolul 3 alineatul (2) nu pot fi contestate în alte state membre. Orice limitare a drepturilor creditorilor, în special o suspendare a plății sau remiterea de datorie, poate fi opusă în ceea ce privește bunurile aflate pe teritoriul unui alt stat membru numai dacă respectivii creditori și-au exprimat acordul.

▼B

Articolul 21

Atribuțiile practicianului în insolvență

(1) Practicianul în insolvență desemnat de o instanță competentă în temeiul articolului 3 alineatul (1) poate exercita pe teritoriul unui alt stat membru toate atribuțiile conferite de legislația statului de deschidere a procedurii, atât timp cât nu a fost deschisă o altă procedură de insolvență și nu a fost adoptată o măsură de conservare contrară, ca urmare a unei cereri de deschidere a unei proceduri de insolvență în statul respectiv. Sub rezerva articolelor 8 și 10, practicianul în insolvență poate, în special, să deplaseze activele debitorului în afara teritoriului statului membru pe care acestea se află.

(2) Practicianul în insolvență desemnat de o instanță competentă în temeiul articolului 3 alineatul (2) poate solicita în orice alt stat membru, pe cale judiciară sau extrajudiciară, ca un bun mobil să fie transferat de pe teritoriul statului în care s-a deschis procedura pe teritoriul celuilalt stat membru ulterior deschiderii procedurii de insolvență. Practicianul în insolvență poate, de asemenea, să exercite orice acțiune revocatorie care este în interesul creditorilor.

(3) În exercitarea atribuțiilor sale, practicianul în insolvență este obligat să respecte legea statului membru pe al cărui teritoriu intenționează să acționeze, în special cu privire la procedurile de valorificare a bunurilor. Aceste atribuții nu pot include măsuri coercitive, decât dacă sunt dispuse de către o instanță a statului membru respectiv, sau dreptul de a soluționa o acțiune în justiție sau un litigiu.

Articolul 22

Proba desemnării practicianului în insolvență

Desemnarea practicianului în insolvență este dovedită printr-o copie certificată a originalului hotărârii de desemnare sau printr-un alt act doveditor eliberat de instanța competentă.

Poate fi necesară traducerea în limba oficială sau într-una din limbile oficiale ale statului membru pe al cărui teritoriu lichidatorul intenționează să acționeze. Nu se impune nici o legalizare sau altă formalitate similară.

Articolul 23

Restituirea și imputația

(1) Un creditor care, după deschiderea procedurii prevăzute la articolul 3 alineatul (1), obține prin orice mijloace, în special pe cale executorie, satisfacerea totală sau parțială a creanței sale asupra bunurilor unui debitor situate pe teritoriul unui alt stat membru trebuie să restituie practicianului în insolvență ceea ce a obținut, sub rezerva articolelor 8 și 10.

(2) În scopul de a asigura un tratament egal al creditorilor, creditorul care a obținut în cursul unei proceduri de insolvență un dividend asupra creanței sale va participa la distribuirile efectuate în cadrul altei proceduri numai dacă creditorii de același rang sau din aceeași categorie au obținut un dividend echivalent în aceste din urmă proceduri.

▼B

Articolul 24

Instituirea registrelor de insolvență

(1) Statele membre instituie și mențin pe teritoriul lor unul sau mai multe registre în care sunt publicate informații privind procedurile de insolvență (denumite în continuare „registre de insolvență”). Informațiile respective se publică cât mai curând după deschiderea procedurilor.

(2) Informațiile menționate la alineatul (1) se pun la dispoziția publicului, cu respectarea condițiilor prevăzute la articolul 27 și cuprind următoarele (denumite în continuare „informații obligatorii”):

(a) data deschiderii procedurii de insolvență;

(b) instanța care a deschis procedura de insolvență și numărul de referință al cauzei, dacă există;

(c) categoria de proceduri de insolvență menționată în anexa A care au fost deschise și, după caz, orice subcategorie relevantă de astfel de procedură deschisă în conformitate cu dreptul intern;

(d) dacă competența de a deschide proceduri se întemeiază pe articolul 3 alineatul (1), alineatul (2) sau alineatul (4);

(e) dacă debitorul este o societate sau o persoană juridică, denumirea, numărul de înregistrare, sediul social sau adresa de corespondență a debitorului, dacă este diferită;

(f) dacă debitorul este o persoană fizică, indiferent dacă desfășoară sau nu o activitate economică independentă sau o activitate profesională, numele, numărul de înregistrare, dacă este cazul, și adresa de corespondență a debitorului sau, în cazul în care adresa este protejată, data și locul nașterii debitorului;

(g) numele, adresa de corespondență sau adresa e-mail a practicianului în insolvență desemnat în cadrul procedurii, dacă s-a desemnat un practician;

(h) termenul de depunere a cererilor de admitere a creanțelor, dacă există, sau o trimitere la criteriile de calculare a termenului respectiv;

(i) data de închidere a procedurii principale de insolvență, dacă s-a stabilit o astfel de dată;

(j) instanța și, după caz, termenul de depunere a contestației în urma hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență, în conformitate cu articolul 5, sau o trimitere la criteriile de calculare a acestui termen.

(3) Dispozițiile alineatului (2) nu împiedică statele membre să includă documente sau informații suplimentare în registrele lor naționale de insolvență, precum descalificări ale directorilor legate de insolvență.

▼B

(4) Statele membre nu sunt obligate să includă în registrele de insolvență informațiile menționate la alineatul (1) de la prezentul articol cu privire la persoanele fizice care nu exercită o activitate comercială sau profesională independentă și nici să pună această informație la dispoziția publicului prin sistemul de interconectare a acestor registre, cu condiția să fie informați creditorii străini cunoscuți, în conformitate cu articolul 54, despre elementele menționate la alineatul (2) litera (j) de la prezentul articol.

În cazul în care un stat membru face uz de posibilitatea menționată la primul paragraf, procedurile de insolvență nu afectează creanțele creditorilor străini care nu au primit informațiile menționate la primul paragraf.

(5) Publicarea de informații în registrele prevăzute în prezentul regulament nu produce efecte juridice în afara celor prevăzute în dreptul intern și la articolul 55 alineatul (6).

Articolul 25

Interconectarea registrelor de insolvență

(1) Prin intermediul actelor de punere în aplicare, Comisia instituie un sistem descentralizat de interconectare a registrelor de insolvență. Sistemul respectiv se compune din registrele de insolvență și portalul european e-justiție, care servește ca punct central de acces public electronic la informațiile din sistem. Sistemul oferă un serviciu de căutare în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii în scopul de a face publice informațiile obligatorii, precum și orice alte documente sau informații incluse în registrele de insolvență pe care statele membre decid să le facă publice prin intermediul portalului european e-justiție.

(2) Prin intermediul actelor de punere în aplicare, în conformitate cu procedura menționată la articolul 87, Comisia adoptă până la 26 iunie 2019:

(a) specificațiile tehnice care definesc metodele de comunicare și de schimb de informații, prin mijloace electronice, pe baza specificațiilor interfeței stabilite pentru sistemul de interconectare a registrelor de insolvență;

(b) măsurile tehnice de asigurare a standardelor minime de securitate din domeniul tehnologiei informației pentru comunicarea și distribuirea informațiilor în cadrul sistemului de interconectare a registrelor de insolvență;

(c) criteriile minime pentru funcția de căutare propusă prin portalul european e-justiție, pe baza informațiilor prevăzute la articolul 24;

(d) criteriile minime de prezentare a rezultatelor unor astfel de căutări, pe baza informațiilor prevăzute la articolul 24;

▼B

(e) mijloacele și condițiile tehnice prin care serviciile furnizate de sistemul de interconectare sunt puse la dispoziție; și

(f) un glosar cu explicații de bază privind procedurile naționale de insolvență enumerate în anexa A.

Articolul 26

Costurile instituirii și interconectării registrelor de insolvență

(1) Instituirea, întreținerea și dezvoltarea viitoare a sistemului de interconectare a registrelor de insolvență se finanțează de la bugetul general al Uniunii.

(2) Fiecare stat membru suportă costurile de instituire și de ajustare a registrelor sale naționale de insolvență în vederea interoperabilității acestora cu portalul european e-justiție, precum și costurile de administrare, de operare și de întreținere a registrelor respective. Nu se aduce atingere astfel posibilității de a solicita granturi pentru finanțarea unor astfel de activități în cadrul programelor financiare ale Uniunii.

Articolul 27

Condiții de acces la informații prin intermediul sistemului de interconectare

(1) Statele membre se asigură că informațiile obligatorii menționate la articolul 24 alineatul (2) literele (a)-(j) sunt disponibile în mod gratuit prin intermediul sistemului interconectării registrelor de insolvență.

(2) Prezentul regulament nu împiedică statele membre să perceapă o taxă rezonabilă pentru accesarea documentelor ori a informațiilor suplimentare menționate la articolul 24 alineatul (3) prin intermediul sistemului interconectării registrelor de insolvență.

(3) Statele membre pot condiționa accesul la informații obligatorii referitoare la persoane fizice care nu desfășoară o activitate comercială sau profesională independentă și la persoane fizice care exercită o activitate economică independentă sau o activitate profesională care nu are legătură cu procedura de insolvență de criterii de căutare suplimentare privind debitorul, pe lângă criteriile minime menționate la articolul 25 alineatul (2) litera (c).

(4) Statele membre pot impune ca accesul la informațiile menționate la alineatul (3) să fie condiționat de o cerere adresată autorității competente. Statele membre pot condiționa accesul de verificarea existenței unui interes legitim pentru accesarea acestor informații. Persoana solicitantă are posibilitatea de a înainta o cerere de informații sub formă

▼B

electronică, cu ajutorul unui formular standard prin intermediul portalului european e-justiție. În cazul în care este necesară dovedirea existenței unui interes legitim, persoana solicitantă are posibilitatea de a-și justifica cererea pe baza unor copii electronice ale documentelor relevante. Persoanei solicitante i se oferă un răspuns din partea autorității competente în termen de trei zile lucrătoare.

Persoana solicitantă nu este obligată să furnizeze traduceri ale documentelor care justifică cererea sa, nici să suporte eventualele costuri ale traducerii pe care autoritatea competentă le-ar putea avea.

Articolul 28

Publicarea în alt stat membru

(1) Practicianul în insolvență sau debitorul în posesie solicită ca notificarea hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență și, după caz, hotărârea prin care a fost desemnat practicianul în insolvență să fie publicate în orice alt stat membru în care debitorul are un sediu, în conformitate cu procedurile de publicare în vigoare în statul membru respectiv. Prin această măsură de publicare se indică, după caz, practicianul în insolvență desemnat și se precizează dacă norma în materie de competență aplicată este cea prevăzută la articolul 3 alineatul (1) sau alineatul (2).

(2) Practicianul în insolvență sau debitorul în posesie poate solicita ca informațiile menționate la alineatul (1) să fie publicate în orice alt stat membru în cazul în care practicianul în insolvență sau debitorul în posesie consideră că este necesar în conformitate cu procedurile de publicare în vigoare în statul membru respectiv.

Articolul 29

Înscrierea în registrele publice din alt stat membru

(1) În cazul în care legislația unui stat membru în care debitorul are un sediu, iar acel sediu a fost înscris într-un registru public al statului membru respectiv, sau legislația unui stat membru în care se află un bun imobil care aparține debitorului impune publicarea informațiilor referitoare la deschiderea procedurii de insolvență menționate la articolul 28 în registrul cadastral, comercial sau în orice alt registru public, practicianul în insolvență sau debitorul în posesie ia toate măsurile necesare pentru a asigura o astfel de înscriere.

(2) Practicianul în insolvență sau debitorul în posesie poate solicita o astfel de înscriere în orice alt stat membru, cu condiția ca o astfel de înscriere să fie permisă de legislația statului membru în care se ține registrul respectiv.

Articolul 30

Costurile

Costurile publicității și înscrierii prevăzute la articolele 28 și 29 se consideră costuri și cheltuieli de procedură.

▼B

Articolul 31

Executarea unei obligații în beneficiul debitorului

(1) Persoana care execută, într-un stat membru, o obligație în beneficiul debitorului care face obiectul unei proceduri de insolvență deschise într-un alt stat membru, în loc să o fi executat în beneficiul practicianului în insolvență al acelei proceduri, este considerată liberată dacă nu a avut cunoștință despre deschiderea procedurii.

(2) Persoana care a executat o astfel de obligație înainte de realizarea publicității prevăzute la articolul 28 este prezumată, până la proba contrarie, că nu a avut cunoștință despre deschiderea procedurii de insolvență. Persoana care a executat obligația după realizarea publicității este prezumată, până la proba contrarie, că a avut cunoștință despre deschiderea procedurii.

Articolul 32

Recunoașterea și caracterul executoriu al altor hotărâri

(1) Hotărârile cu privire la deschiderea și închiderea unei proceduri de insolvență pronunțate de o instanță a cărei hotărâre de deschidere a procedurii este recunoscută în temeiul articolului 19, precum și concordatele aprobate de o atare instanță sunt, de asemenea, recunoscute fără îndeplinirea niciunei alte formalități. Aceste hotărâri sunt executate în conformitate cu articolele 39-44 și articolele 47-57 din Regulamentul (UE) nr. 1215/2012.

Primul paragraf se aplică și hotărârilor care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care au o strânsă legătură cu aceasta, chiar dacă au fost pronunțate de o altă instanță.

Primul paragraf se aplică și hotărârilor referitoare la măsurile de conservare adoptate ulterior cererii de deschidere a procedurii de insolvență sau în legătură cu aceasta.

(2) Recunoașterea și executarea altor hotărâri decât cele menționate la alineatul (1) de la prezentul articol fac obiectul regulamentului (UE) nr. 1215/2012, cu condiția ca regulamentul respectiv să fie aplicabil.

Articolul 33

Ordinea publică

Orice stat membru poate refuza recunoașterea unei proceduri de insolvență deschisă în alt stat membru sau executarea unei hotărâri pronunțate în cadrul unei astfel de proceduri, dacă recunoașterea sau executarea ar contraveni în mod evident ordinii publice din statul respectiv, în special principiilor sale fundamentale sau drepturilor și libertăților individuale constituționale.

▼B

CAPITOLUL III

PROCEDURI SECUNDARE DE INSOLVENȚĂ

Articolul 34

Deschiderea procedurii

În cazul în care procedura principală de insolvență a fost deschisă de o instanță dintr-un stat membru și recunoscută în alt stat membru, o instanță din acel alt stat membru care este competentă în temeiul articolului 3 alineatul (2) poate deschide proceduri secundare de insolvență în conformitate cu dispozițiile prevăzute în prezentul capitol. În cazul în care procedura principală de insolvență impune ca debitorul să fie insolvent, insolvența debitorului nu se reexaminează în statul membru în care poate fi deschisă o procedură secundară de insolvență. Efectele procedurii secundare de insolvență se limitează la activele debitorului situate pe teritoriul statului membru unde au fost deschise aceste proceduri.

Articolul 35

Legea aplicabilă

Cu excepția unei dispoziții contrare în prezentul regulament, legea aplicabilă procedurii secundare de insolvență este cea a statului membru pe teritoriul căruia se deschide procedura secundară de insolvență.

Articolul 36

Dreptul de a-și lua un angajament pentru a evita o procedură secundară de insolvență

(1) Pentru a evita deschiderea unei proceduri secundare de insolvență, practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență poate lua un angajament unilateral (denumit în continuare „angajamentul”) cu privire la activele aflate în statul membru în care ar putea fi deschisă o procedură secundară de insolvență, conform căruia în momentul distribuirii activelor respective sau a veniturilor încasate în urma valorificării lor, va respecta drepturile de distribuție și de prioritate în temeiul dreptului intern de care ar fi dispus creditorii locali dacă s-ar fi deschis o procedură secundară de insolvență în statul membru respectiv. Angajamentul precizează premisele faptice pe care se bazează, mai ales în ceea ce privește valoarea activelor aflate în statul membru vizat și variantele disponibile pentru valorificarea acelor active.

(2) În cazul în care a fost asumat un angajament în conformitate cu prezentul articol, legea aplicabilă distribuției veniturilor încasate din valorificarea activelor menționate la alineatul (1), priorității creanțelor creditorilor și drepturilor creditorilor în raport cu activele menționate la alineatul (1) este legea statului membru în care ar fi putut să fie deschisă procedura secundară de insolvență. Momentul relevant pentru stabilirea activelor menționate la alineatul (1) este momentul luării angajamentului.

(3) Angajamentul se ia în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale statului membru în care ar fi putut să fie deschisă procedura secundară de insolvență sau, dacă în statul membru respectiv există mai

▼B

multe limbi oficiale, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale locului în care ar fi putut fi deschisă procedura secundară de insolvență.

(4) Angajamentul se ia în scris. Acesta face obiectul oricărei alte cerințe de formă, și al cerințelor privind aprobarea în ceea ce privește distribuțiile, dacă există, valabile în statul de deschidere a procedurii principale de insolvență.

(5) Angajamentul este aprobat de creditorii locali cunoscuți. Regulile aplicabile majorității calificate și votării care se aplică pentru adoptarea planurilor de restructurare în temeiul legii statului membru în care ar fi putut fi deschisă o procedură secundară de insolvență se aplică și pentru aprobarea angajamentului. Creditorii pot participa la vot prin mijloace de comunicare la distanță, în cazul în care dreptul intern permite acest lucru. Practicianul în insolvență informează creditorii locali cunoscuți cu privire la angajament, la regulile și la procedurile de aprobare a acestuia și la aprobarea sau respingerea angajamentului.

(6) Un angajament asumat și aprobat în conformitate cu prezentul articol este opozabil față de masa bunurilor. În cazul în care se deschide o procedură secundară de insolvență în conformitate cu articolele 37 și 38, practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență transferă eventualele active pe care le-a deplasat de pe teritoriul statului membru respectiv după luarea angajamentului sau, în cazul în care activele au fost deja valorificate, veniturile încasate în urma valorificării lor, către practicianul în insolvență din procedura secundară de insolvență.

(7) În cazul în care practicianul în insolvență și-a luat un angajament, acesta informează creditorii locali cu privire la intenția de distribuție înainte să distribuie activele și veniturile menționate la alineatul (1). Dacă informațiile respective nu respectă termenii angajamentului sau legea aplicabilă, orice creditor local poate contesta o astfel de distribuție în instanțele statului membru în care a fost deschisă o procedură principală de insolvență în scopul de a obține o distribuție în conformitate cu termenii angajamentului și cu legea aplicabilă. În acest caz, nicio distribuție nu are loc până când instanța nu ia o decizie cu privire la contestație.

(8) Creditorii locali pot înainta o cerere în fața instanțelor din statul membru în care a fost deschisă procedura principală de insolvență pentru a solicita practicianului în insolvență din procedura principală de insolvență să ia eventualele măsuri corespunzătoare necesare pentru a asigura respectarea termenilor angajamentului disponibile în temeiul legislației statului de deschidere a procedurii principale de insolvență.

(9) Creditorii locali pot, de asemenea, să înainteze o cerere în fața instanțelor din statul membru în care ar fi putut fi deschisă o procedură secundară de insolvență pentru a le solicita să ia măsuri provizorii sau de conservare pentru a asigura respectarea de către practicianul în insolvență a termenilor angajamentului.

▼B

(10) Practicianul în insolvență răspunde de eventualele prejudicii aduse creditorilor locali în urma nerespectării de către acesta a obligațiilor și a cerințelor prevăzute la prezentul articol.

(11) În sensul prezentului articol, o autoritate care este stabilită în statul membru în care ar fi putut fi deschisă o procedură secundară de insolvență și care este obligată, în temeiul Directivei 2008/94/CE a Parlamentului European și a Consiliului ([1]), să garanteze plata creanțelor neachitate ale lucrătorilor salariați care rezultă din contracte de muncă sau raporturi de muncă este considerată a fi un creditor local, în cazul în care dreptul intern prevede acest lucru.

Articolul 37

Dreptul de a solicita deschiderea unei proceduri secundare de insolvență

(1) Deschiderea unei proceduri secundare de insolvență poate fi solicitată de:

(a) practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență;

(b) orice altă persoană sau autoritate abilitată să solicite deschiderea unei proceduri de insolvență în virtutea legii statului membru pe al cărui teritoriu este solicitată deschiderea procedurii secundare de insolvență.

(2) În cazul în care un angajament a devenit opozabil în conformitate cu articolul 36, solicitarea de deschidere a procedurii secundare de insolvență se depune în termen de 30 de zile de la primirea notificării cu privire la aprobarea angajamentului.

Articolul 38

Hotărârea de a deschide o procedură secundară de insolvență

(1) O instanță sesizată cu o cerere de deschidere a unei proceduri secundare de insolvență notifică acest lucru de îndată practicianului în insolvență sau debitorului în posesie din procedura principală de insolvență și îi oferă posibilitatea de a fi audiat cu privire la cerere.

(2) În cazul în care practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență și-a luat un angajament în conformitate cu articolul 36, instanța menționată la alineatul (1) din prezentul articol nu deschide, la solicitarea practicianului în insolvență, o procedură secundară de insolvență dacă consideră că angajamentul protejează în mod corespunzător interesele generale ale creditorilor locali.

([1]) Directiva 2008/94/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 octombrie 2008 privind protecția lucrătorilor salariați în cazul insolvenței angajatorului (JO L 283, 28.10.2008, p. 36).

▼B

(3) În cazul în care s-a dispus suspendarea temporară a unei proceduri de executare individuale pentru a permite desfășurarea de negocieri între debitor și creditorii acestuia, instanța, la solicitarea practicianului în insolvență sau a debitorului în posesie, poate suspenda deschiderea procedurii secundare de insolvență timp de maxim trei luni, cu condiția să existe măsuri adecvate de protecție a intereselor creditorilor locali.

Instanța menționată la alineatul (1) poate dispune măsuri de conservare pentru a proteja interesele creditorilor locali, impunând practicianului în insolvență sau debitorului în posesie să nu deplaseze sau să nu înstrăineze niciun activ situat în statul membru în care se află sediul acestuia, cu excepția cazului în care acest lucru se face în cadrul activităților comerciale obișnuite. De asemenea, instanța poate dispune măsuri de protecție a interesului creditorilor locali în timpul unei suspendări, cu excepția cazului în care acest lucru este incompatibil cu normele naționale de procedură civilă.

Suspendarea deschiderii procedurii secundare de insolvență se revocă în instanță din oficiu sau la solicitarea oricărui creditor dacă, pe parcursul suspendării, s-a încheiat un acord în cadrul negocierilor menționate la primul paragraf.

Suspendarea poate fi revocată de instanță din oficiu sau la solicitarea oricărui creditor dacă continuarea suspendării prejudiciază drepturile creditorului, în special dacă negocierile au fost perturbate, dacă s-a dovedit că este puțin probabil ca acestea să se încheie sau dacă practicianul în insolvență sau debitorul în posesie a încălcat interzicerea de a-și înstrăina activele sau de a le deplasa de pe teritoriul statului membru în care se află sediul.

(4) La solicitarea practicianului în insolvență din procedura principală de insolvență, instanța menționată la alineatul (1) poate deschide un tip de procedură de insolvență astfel cum se enumeră în anexa A, altul decât cel solicitat inițial, dacă sunt îndeplinite condițiile privind deschiderea acestui alt tip de procedură în temeiul dreptului intern și cu condiția ca tipul de procedură resepctiv să fie cel mai potrivit, ținând seama de interesele creditorilor locali și de coerența dintre procedura de insolvență principală și cea secundară. Se aplică articolul 34 teza a doua.

Articolul 39

Controlul jurisdicțional al hotărârii de deschidere a procedurii secundare de insolvență

Practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență poate contesta hotărârea de a deschide proceduri secundare de insolvență înaintea instanțelor statului membru în care a fost deschisă procedura secundară de insolvență, pe motiv că instanțele nu au respectat condițiile și cerințele de la articolul 38.

▼B

Articolul 40

Plata în avans a costurilor și cheltuielilor

Dacă legea statului membru pe al cărui teritoriu se solicită deschiderea unei proceduri secundare de insolvență impune ca activul debitorului să fie suficient pentru a acoperi total sau parțial costurile și cheltuielile procedurii, instanța sesizată cu o asemenea cerere poate impune ca solicitantul să plătească un avans din costuri sau să depună o garanție corespunzătoare.

Articolul 41

Cooperarea și comunicarea între practicienii în insolvență

(1) Practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență și practicianul sau practicienii în insolvență din procedura secundară de insolvență privind același debitor cooperează în măsura în care o astfel de cooperare nu este incompatibilă cu normele aplicabile procedurii respective. O astfel de cooperare poate lua orice formă, inclusiv încheierea de acorduri sau protocoale.

(2) În punerea în aplicare a cooperării instituite la alineatul (1), practicienii în insolvență:

(a) își comunică reciproc, cât de curând posibil, orice informații care ar putea fi relevante pentru cealaltă procedură, în special orice progres înregistrat în depunerea și verificarea cererilor de admitere a creanțelor și toate măsurile care vizează salvarea sau restructurarea debitorului ori încheierea procedurilor, cu condiția să se ia măsuri adecvate pentru protejarea informațiilor confidențiale;

(b) analizează posibilitatea restructurării debitorului și, în cazul în care există această posibilitate, coordonează elaborarea și punerea în aplicare a unui plan de reorganizare;

(c) coordonează administrarea valorificării sau utilizării activelor și a activității debitorului; practicianul în insolvență din cadrul procedurii secundare de insolvență este obligat să permită, în timp util, practicianului în insolvență din cadrul procedurii principale de insolvență să își prezinte propunerile referitoare la valorificarea sau utilizarea bunurilor din procedura secundară de insolvență.

(3) Alineatele (1) și (2) se aplică mutatis mutandis în situațiile în care, în procedura principală sau în procedurile secundare de insolvență sau în oricare dintre procedurile teritoriale de insolvență care vizează același debitor și care au fost deschise în același timp, debitorul rămâne în posesia activelor sale.

Articolul 42

Cooperarea și comunicarea între instanțe

(1) În scopul de a facilita coordonarea procedurilor principale, teritoriale și secundare de insolvență care vizează același debitor, instanța care are pe rol o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență sau care a deschis o astfel de procedură cooperează cu orice altă instanță care are pe rol o cerere de deschidere a unei proceduri de insolvență sau care a deschis o astfel de procedură, în măsura în care o astfel de

▼B

cooperare nu este incompatibilă cu normele aplicabile fiecăreia dintre proceduri. În acest scop, instanțele pot, după caz, să numească o persoană independentă sau un organism independent care acționează în conformitate cu instrucțiunile acestora, cu condiția ca acest lucru să nu fie incompatibil cu normele care le sunt aplicabile.

(2) În punerea în aplicare a cooperării redate la alineatul (1), instanțele sau orice persoană sau organism numite să acționeze în conformitate cu instrucțiunile acestora, după cum se menționează la alineatul (1), pot să comunice direct sau să își solicite informații ori asistență în mod direct cu condiția ca această comunicare să respecte drepturile procedurale ale părților și confidențialitatea informațiilor.

(3) Cooperarea menționată la alineatul (1) poate fi pusă în aplicare prin orice mijloace pe care instanța le consideră adecvate. Aceasta poate viza, în special:

(a) coordonarea în ceea ce privește numirea practicienilor în insolvență;

(b) comunicarea de informații prin orice mijloc considerat adecvat de către instanță;

(c) coordonarea administrării și supravegherii activelor și a activității debitorului;

(d) coordonarea desfășurării ședințelor de judecată;

(e) coordonarea aprobării protocoalelor, după caz.

Articolul 43

Cooperarea și comunicarea între practicienii în insolvență și instanțe

(1) În scopul de a facilita coordonarea procedurilor principale, teritoriale și secundare de insolvență deschise cu privire la același debitor:

(a) practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență cooperează și comunică cu orice instanță care are pe rol o cerere de deschidere a unei proceduri secundare de insolvență sau care a deschis o astfel de procedură;

(b) practicianul în insolvență din procedura teritorială sau secundară de insolvență cooperează și comunică cu instanța care are pe rol o cerere de a deschide o procedură principală de insolvență sau care a deschis o astfel de procedură; și

(c) practicianul în insolvență din procedura teritorială sau secundară de insolvență cooperează și comunică cu instanța care are pe rol o cerere de a deschide o altă procedură teritorială sau secundară de insolvență sau care a deschis o astfel de procedură,

▼B

în măsura în care această cooperare și comunicare nu sunt incompatibile cu normele aplicabile fiecăreia dintre proceduri și nu presupun niciun conflict de interese.

(2) Cooperarea menționată la alineatul (1) poate fi pusă în aplicare prin orice mijloace adecvate, precum cele care figurează la articolul 42 alineatul (3).

Articolul 44

Costurile cooperării și comunicării

Cerințele de la articolele 42 și 43 nu pot duce la imputarea reciprocă, între instanțe, a costurilor cooperării și comunicării.

Articolul 45

Exercitarea drepturilor creditorilor

(1) Orice creditor poate să-și înregistreze cererea de admitere a creanței sale în cadrul procedurii principale de insolvență și al oricărei proceduri secundare de insolvență.

(2) Practicienii în insolvență din cadrul procedurii principale de insolvență și din procedurile secundare vor înregistra în cadrul altor proceduri cererile de admitere a creanțelor care fuseseră deja înregistrate în cadrul procedurii pentru care au fost desemnați, cu condiția ca prin aceasta să fie servite interesele creditorilor din cadrul acestor din urmă proceduri, sub rezerva dreptului creditorilor de a se opune unei astfel de înregistrări sau de a retrage înregistrarea cererilor de admitere a creanțelor, în cazul în care legea aplicabilă prevede această posibilitate.

(3) Practicianul în insolvență din procedura principală sau din cea secundară de insolvență este îndreptățit să participe, cu același titlu ca orice alt creditor, la o altă procedură, în special luând parte la reuniunile creditorilor.

Articolul 46

Suspendarea procesului de valorificare a activelor

(1) Instanța care a deschis procedura secundară de insolvență suspendă în tot sau în parte operațiunile de valorificare a activelor, la cererea practicianului în insolvență din cadrul procedurii principale de insolvență. Într-un astfel de caz, acesta poate solicita practicianului în insolvență din procedura principală să ia toate măsurile corespunzătoare pentru a apăra interesele creditorilor din procedura secundară de insolvență și ale anumitor grupuri de creditori. Cererea practicianului în insolvență din procedura principală de insolvență poate fi respinsă numai dacă în mod clar nu este în interesul creditorilor din procedura principală de insolvență. Suspendarea valorificării activelor poate fi dispusă pentru o perioadă maximă de trei luni. Ea poate fi prelungită sau reînnoită pentru perioade cu aceeași durată.

(2) Instanța prevăzută la alineatul (1) dispune încetarea suspendării operațiunilor de valorificare a activelor:

(a) la cererea practicianului în insolvență din procedura principală de insolvență;

▼B

(b) din oficiu, la cererea unui creditor sau la cererea practicianului în insolvență din procedura secundară de insolvență dacă se consideră că măsura nu mai este justificată, în special, de interesele creditorilor din procedura principală de insolvență sau din procedura secundară de insolvență.

Articolul 47

Competența practicianului în insolvență de a propune planuri de reorganizare

(1) În cazul în care legislația statului membru în care a fost deschisă o procedură secundară de insolvență permite închiderea unei astfel de proceduri fără lichidare prin intermediul unui plan de reorganizare, al unui concordat sau al unei măsuri comparabile, practicianului în insolvență din procedura principală de insolvență i se conferă competența de a propune el însuși o astfel de măsură în conformitate cu procedura din statul membru respectiv.

(2) Orice limitare a drepturilor creditorilor, precum moratoriul sau remiterea de datorie, decurgând din adoptarea uneia dintre măsurile menționate la alineatul (1) și propuse în procedura secundară de insolvență, nu produce efectele asupra activelor debitorului care nu sunt incluse în procedura respectivă fără acordul tuturor creditorilor interesați.

Articolul 48

Efectul închiderii procedurii de insolvență

(1) Fără a aduce atingere articolului 49, închiderea procedurii de insolvență nu împiedică continuarea altei proceduri de insolvență vizând același debitor care este încă în desfășurare la acel moment.

(2) În cazul în care o procedură de insolvență care vizează o persoană juridică sau o societate din statul membru în care se află sediul social al persoanei juridice sau al societății respective ar implica dizolvarea persoanei juridice sau a societății, respectiva persoană juridică sau societate nu încetează să existe până la închiderea oricărei alte proceduri de insolvență care vizează același debitor sau până când practicianul sau practicienii în insolvență din procedurilor respective nu și-au dat acordul pentru dizolvare.

Articolul 49

Surplusul de bunuri din procedura secundară de insolvență

Dacă valorificarea activelor din procedura secundară de insolvență permite satisfacerea tuturor creanțelor admise în cadrul acestei proceduri, practicianul în insolvență desemnat din această procedură transferă imediat surplusul de bunuri către practicianul în insolvență din procedura principală de insolvență.

Articolul 50

Deschiderea ulterioară a procedurii principale de insolvență

Dacă procedura menționată la articolul 3 alineatul (1) se deschide după deschiderea procedurii menționate în articolul 3 alineatul (2), într-un alt stat membru, procedurii deschise inițial i se aplică articolele 41, 45, 46, 47 și 49, dacă stadiul procedurii respective permite acest lucru.

▼B

Articolul 51

Transformarea procedurii secundare de insolvență

(1) La solicitarea practicianului în insolvență din procedura principală de insolvență, instanța din statul membru în care a fost deschisă o procedură secundară de insolvență poate să dispună transformarea procedurii secundare de insolvență în alt tip de procedură de insolvență menționată în anexa A, atâta timp cât sunt îndeplinite condițiile privind deschiderea acestui tip de procedură în temeiul dreptului intern și cât acest nou tip de procedură este cel optim în ceea ce privește interesele creditorilor locali și în scopul coerenței dintre procedura de insolvență principală și cea secundară.

(2) Cu ocazia analizării solicitării menționate la alineatul (1), instanța poate cere informații practicienilor în insolvență implicați în ambele proceduri.

Articolul 52

Măsuri de conservare

Dacă instanța dintr-un stat membru competentă în temeiul articolului 3 alineatul (1) desemnează un lichidator provizoriu pentru a asigura conservarea bunurilor unui debitor, acest lichidator provizoriu este împuternicit să solicite adoptarea oricăror măsuri de protejare și conservare a bunurilor debitorului aflate pe teritoriul unui alt stat membru, prevăzute în legea statului membru respectiv, pe perioada cuprinsă între data introducerii cererii de deschidere a unei proceduri de insolvență și data pronunțării hotărârii de deschidere a procedurii.

CAPITOLUL IV

INFORMAREA CREDITORILOR ȘI ÎNREGISTRAREA CERERILOR DE ADMITERE A CREANȚELOR LOR

Articolul 53

Dreptul de înregistrare a cererilor de admitere a creanțelor

Orice creditor străin poate depune o cerere de admitere a creanței în cadrul procedurii de insolvență, prin orice mijloc de comunicare care este acceptat de legea statului în care s-a deschis procedura. Reprezentarea de către un avocat sau de un alt practician în domeniul dreptului nu este obligatorie în scopul exclusiv al depunerii cererilor de admitere a creanțelor.

Articolul 54

Obligația de informare a creditorilor

(1) De îndată ce s-a deschis o procedură de insolvență într-un stat membru, instanța competentă din acel stat sau practicianul în insolvență desemnat de instanța respectivă îi va informa imediat pe orice creditori străini cunoscuți.

(2) Informarea menționată la alineatul (1), realizată prin transmiterea unei notificări individuale, include în special termenele, sancțiunile prevăzute în legătură cu aceste termene, organul sau autoritatea abilitată să înregistreze cererile de admitere a creanțelor și orice alte

▼B

măsuri prevăzute. Notificarea indică și eventuala obligație a creditorilor cu creanțe garantate sau privilegiați de a înregistra cererea de admitere a propriilor creanțe. Notificarea include și o copie a formularului-tip de depunere a cererii menționat la articolul 55 sau informații referitoare la locul unde este disponibil formularul respectiv.

(3) Informațiile menționate la alineatele (1) și (2) de la prezentul articol se furnizează pe baza formularului-tip de notificare, care urmează să se stabilească în conformitate cu articolul 88. Formularul se publică pe portalul european e-justiție și se intitulează „Notificare privind procedura de insolvență”, denumire existentă în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii. Formularul se transmite în limba oficială a statului în care s-a deschis procedura de insolvență sau, dacă există mai multe limbi oficiale în acel stat membru, în limbile oficiale sau într-una dintre limbile oficiale ale locului în care s-a deschis procedura de insolvență, sau într-o altă limbă pe care statul membru respectiv a indicat că o acceptă, în conformitate cu articolul 55 alineatul (5), în cazul în care se poate presupune că această limbă este mai ușor de înțeles pentru creditorii străini.

(4) În cazul procedurii de insolvență referitoare la persoanele fizice care nu exercită o activitate comercială sau profesională, utilizarea formularului-tip menționat la prezentul articol nu este obligatorie, daatunci când creditorilor nu li se impune să își depună cererile de admitere a creanței pentru a se ține seama de creanțele lor în cadrul procedurii.

Articolul 55

Procedura de depunere a cererilor de admitere a creanțelor

(1) Orice creditor străin poate depune o cerere de admitere a creanțelor folosind formularul-tip de depunere a cererii de admitere a creanțelor, care urmează să fie stabilit în conformitate cu articolul 88. Formularul se intitulează „Depunerea cererilor de admitere a creanțelor”, denumire existentă în toate limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii.

(2) Formularul-tip de cerere menționat la alineatul (1) cuprinde următoarele informații:

(a) numele, adresa de corespondență, adresa e-mail, dacă există, numărul personal de identificare, dacă există, precum și datele bancare ale creditorului străin menționat la alineatul (1);

(b) valoarea creanței, cu specificarea plății principale și, după caz, a dobânzii, și data la care s-a născut creanța, precum și data la care aceasta a devenit scadentă, dacă aceste date diferă;

(c) dacă se percepe dobândă, rata dobânzii, natura juridică sau contractuală a acesteia, perioada pentru care se percepe dobândă și suma dobânzii cu capitalizare;

(d) dacă sunt generate costuri cu ocazia declarării creanței, înaintea deschiderii procedurii, valoarea și detalierea costurilor respective;

(e) natura creanței;

▼B

(f) dacă se revendică statutul de creditor preferențial și temeiul unei astfel de pretenții;

(g) dacă se susține că există o garanție reală sau o rezervă a dreptului de proprietate în ceea ce privește creanța și, în caz afirmativ, care sunt activele acoperite de garanția invocată, data la care a fost acordată garanția și, în cazul în care garanția a fost înregistrată, numărul de înregistrare; și

(h) dacă se solicită o compensare și, în caz afirmativ, valorile creanțelor reciproce existente la data deschiderii procedurii de insolvență, data la care s-au născut creanțele și valoarea netă a compensării solicitate.

Formularul-tip de cerere este însoțit de copii ale documentelor justificative, în cazul în care există.

(3) În formularul-tip de cerere se menționează că furnizarea de informații privind datele bancare ale creditorului și numărul personal de identificare al creditorului, menționate la alineatul (2) litera (a), nu este obligatorie.

(4) În cazul în care un creditor își înregistrează pretenția în alt mod decât cu ajutorul formularului-tip menționat la alineatul (1), cererea sa conține informațiile menționate la alineatul (2).

(5) Cererile pot fi depuse în orice limbă oficială a instituțiilor Uniunii. Instanța, practicianul în insolvență sau debitorul în posesie poate solicita creditorului să furnizeze o traducere în limba oficială a statului în care s-a deschis procedura de insolvență sau, în cazul în care în statul membru respectiv există mai multe limbi oficiale, în limba oficială sau în una dintre limbile oficiale ale locului în care a fost deschisă procedura de insolvență sau în altă limbă pe care statul membru a indicat că o poate accepta. Fiecare stat membru indică dacă acceptă oricare limbă oficială a instituțiilor Uniunii, alta decât cea proprie, pentru depunerea cererilor.

(6) Cererile se depun în termenul prevăzut de legea statului în care s-a deschis procedura. În cazul unui creditor străin, termenul respectiv nu va fi mai scurt de 30 de zile de la data publicării hotărârii de deschidere a procedurii de insolvență în registrul de insolvență din statul în care s-a deschis procedura. În cazul în care un stat membru invocă articolul 24 alineatul (4), termenul respectiv nu va fi mai scurt de 30 zile de la informarea creditorului în temeiul articolului 54.

(7) Atunci când are îndoieli cu privire la o cerere depusă în conformitate cu prezentul articol, instanța, practicianul în insolvență sau debitorul în posesie acordă creditorului posibilitatea de a furniza dovezi suplimentare privind existența și cuantumul creanței.

▼B

CAPITOLUL V

PROCEDURILE PRIVIND INSOLVENȚA APLICABILE MEMBRILOR UNUI GRUP DE SOCIETĂȚI

SECȚIUNEA 1

Cooperare și comunicare

Articolul 56

Cooperarea și comunicarea între practicienii în insolvență

(1) În cazul în care procedura de insolvență se referă la doi sau la mai mulți membri care fac parte dintr-un grup de societăți, practicianul în insolvență desemnat în cadrul procedurii care vizează un membru al grupului cooperează cu practicianul în insolvență desemnat în cadrul procedurii care vizează un alt membru al aceluiași grup, în măsura în care o astfel de cooperare este oportună pentru a facilita administrarea eficace a procedurii, nu este incompatibilă cu normele aplicabile unor astfel de proceduri și nu antrenează niciun conflict de interese. Această cooperare poate lua orice formă, inclusiv încheierea de acorduri sau protocoale.

(2) În punerea în aplicare a cooperării instituite la alineatul (1), practicienii în insolvență

(a) își comunică reciproc, cât mai curând posibil, orice informații care ar putea fi relevante pentru cealaltă procedură, cu condiția să se ia măsuri adecvate pentru protejarea informațiilor confidențiale;

(b) analizează eventualele posibilități de a coordona administrarea și supravegherea activității membrilor grupului care sunt vizați de procedura de insolvență, iar în cazul în care există această posibilitate, coordonează administrarea și supravegherea respectivă;

(c) analizează eventualele posibilități de a reorganiza membrii grupului care sunt vizați de procedura de insolvență, iar în cazul în care există această posibilitate, coordonează propunerea și negocierea unui plan coordonat de reorganizare;

În sensul literelor (b) și (c), toți practicienii în insolvență menționați la alineatul (1) sau o parte din ei pot conveni să acorde atribuții suplimentare unui practician în insolvență desemnat în cadrul uneia dintre proceduri în cazul în care un astfel de acord este permis de normele aplicabile fiecăreia dintre proceduri. De asemenea, aceștia pot să cadă de acord asupra împărțirii între ei a anumitor sarcini, în cazul în care o astfel de alocare de sarcini este permisă de normele aplicabile fiecăreia dintre proceduri.

Articolul 57

Cooperarea și comunicarea între instanțe

(1) În cazul în care procedurile de insolvență se referă la două sau mai multe societăți care fac parte dintr-un grup, instanța care a deschis o astfel de procedură cooperează cu orice altă instanță care are pe rol o cerere de deschidere a procedurii ce vizează o altă societate a aceluiași grup sau care a deschis o astfel de procedură, în măsura în care cooperarea este oportună pentru a facilita administrarea eficace a procedurii, nu este incompatibilă cu normele care se aplică acestor proceduri

▼B

și nu presupune niciun conflict de interese. În acest scop, instanțele pot, după caz, să numească o persoană independentă sau un organism independent care să acționeze în conformitate cu instrucțiunile acestora, cu condiția ca acest lucru să nu fie incompatibil cu normele care le sunt aplicabile.

(2) În punerea în aplicare a cooperării redate la alineatul (1), instanțele sau orice persoană sau organism numite să acționeze în numele acestora, după cum se menționează la alineatul (1), pot să comunice direct sau să își solicite informații ori asistență în mod direct și reciproc, cu condiția ca această comunicare să respecte drepturile procedurale ale părților și confidențialitatea informațiilor.

(3) Cooperarea menționată la alineatul (1) poate fi pusă în aplicare prin orice mijloc pe care instanța îl consideră adecvat. Aceasta poate privi, în special:

(a) coordonarea în ceea ce privește numirea practicienilor în insolvență;

(b) comunicarea de informații prin orice mijloc considerat adecvat de către instanță;

(c) coordonarea administrării și a supravegherii activelor și activităților societăților care fac parte din grup;

(d) coordonarea desfășurării ședințelor de judecată;

(e) coordonarea aprobării protocoalelor, după caz.

Articolul 58

Cooperarea și comunicarea între practicienii în insolvență și instanțe

Practicianul în insolvență desemnat în cadrul unei proceduri de insolvență care vizează o societate membră a unui grup:

(a) cooperează și comunică cu orice altă instanță care are pe rol o cerere de deschidere a unei proceduri ce vizează o altă societate membră a aceluiași grup sau care a deschis o astfel de procedură; și

(b) poate solicita instanței informații privind procedura care vizează cealaltă societate membră a grupului sau asistență privind procedura în cadrul căreia a fost desemnat,

în măsura în care o astfel de cooperare și comunicare sunt oportune pentru a facilita administrarea efectivă a procedurilor, nu implică niciun conflict de interese și nu sunt incompatibile cu normele care li se aplică.

▼B

Articolul 59

Costurile cooperării și comunicării în cadrul procedurii care vizează membri ai unui grup de societăți

Costurile cooperării și comunicării prevăzute la articolele 56-60, generate de un practician în insolvență sau de o instanță, se consideră costuri și cheltuieli aferente procedurii respective.

Articolul 60

Competențele practicianului în insolvență în cadrul procedurii care vizează membri ai unui grup de societăți

(1) Practicianul în insolvență desemnat în cadrul unei proceduri de insolvență deschise cu privire la o societate membră a unui grup poate, în măsura în care acest lucru este oportun pentru a facilita administrarea eficace a procedurii:

(a) să fie audiat în cadrul oricărei proceduri deschise cu privire la orice altă societate membră a aceluiași grup;

(b) să solicite o suspendare a oricărei măsuri legate de valorificarea activelor în cadrul procedurii deschise cu privire la orice altă societate membră a aceluiași grup, cu condiția ca:

(i) să se propună un plan de reorganizare pentru toate sau pentru unele dintre societățile membre ale grupului cu privire la care a fost deschisă procedura de insolvență în temeiul articolului 56 alineatul (2) litera (c) și acesta să prezinte șanse rezonabile de succes;

(ii) o astfel de suspendare să fie necesară pentru a se asigura punerea în aplicare corespunzătoare a planului de reorganizare;

(iii) planul de reorganizare să fie în beneficiul creditorilor în cadrul procedurii pentru care se solicită suspendarea; și

(iv) nici procedura de insolvență în care practicianul în insolvență menționat la prezentul articol alineatul (1) a fost numit și nici procedura cu privire la care se solicită suspendarea nu fac obiectul coordonării în temeiul prezentului capitol secțiunea 2;

(c) să solicite deschiderea unei proceduri de coordonare a grupului în conformitate cu articolul 61.

(2) Instanța care a deschis procedura menționată la alineatul (1) litera (a) suspendă orice măsură legată de valorificarea activelor în cadrul procedurii, total sau parțial, dacă consideră că sunt îndeplinite condițiile menționate la alineatul (1) litera (b).

Înainte de a pronunța suspendarea, instanța audiază practicianul în insolvență desemnat în cadrul procedurii pentru care se solicită suspendarea. O astfel de suspendare poate fi pronunțată pentru orice perioadă, care să nu depășească trei luni, pe care instanța o consideră oportună și care este compatibilă cu normele aplicabile procedurii.

▼B

Instanța care pronunță suspendarea poate solicita practicianului în insolvență menționat la alineatul (1) să ia orice măsură adecvată disponibilă în temeiul dreptului intern pentru a garanta interesele creditorilor din cadrul procedurii.

Instanța poate prelungi durata suspendării pe perioada sau perioadele pe care le consideră oportune și care sunt compatibile cu normele aplicabile procedurilor, cu condiția îndeplinirii în continuare a condițiilor menționate la alineatul (1) litera (b) punctele (ii) – (iv) și ca durata totală a suspendării (perioada inițială împreună cu oricare astfel de prelungiri) să nu depășească șase luni.

SECȚIUNEA 2

Coordonare

Subsecțiunea 1

Procedura

Articolul 61

Solicitarea deschiderii procedurii de coordonare a grupului

(1) Se poate solicita procedura de coordonare a grupului înaintea oricărei instanțe care are competență în procedura de insolvență a unui membru al grupului de către un practician în insolvență desemnat în procedura de insolvență deschisă în legătură cu un membru al grupului.

(2) Solicitarea menționată la alineatul (1) se face în conformitate cu condițiile prevăzute în dreptul aplicabil procedurii în care a fost numit practicianul în insolvență.

(3) Solicitarea menționată la alineatul (1) este însoțită de:

(a) o propunere cu privire la persoana care urmează să fie nominalizată drept coordonator al grupului (denumită în continuare „coordonator”), detalii privind eligibilitatea acesteia în temeiul articolului 71, detalii privind calificarea acesteia și acordul scris al acesteia de a acționa în calitate de coordonator;

(b) o schiță a propunerii de coordonare a grupului și, în mod special, a motivelor pentru care se îndeplinesc condițiile care figurează la articolul 63 alineatul (1);

(c) o listă a practicienilor în insolvență numiți în legătură cu societățile din cadrul grupului și, după caz, instanțele și autoritățile competente implicate în procedura de insolvență referitoare la societățile din cadrul grupului;

(d) o schiță a costurilor estimate ale propunerii de coordonare a grupului și estimarea părții din respectivele costuri pe care urmează să o plătească fiecare dintre societățile din cadrul grupului.

▼B

Articolul 62

Regula de prioritate

Fără a aduce atingere articolului 66, în cazul în care deschiderea de proceduri de coordonare a grupului se solicită înaintea instanțelor din state membre diferite, orice instanță în afara instanței sesizate prima dată își declină competența în favoarea instanței respective.

Articolul 63

Notificarea din partea instanței sesizate

(1) Instanța sesizată cu privire la o solicitare de deschidere a procedurii de coordonare a grupului notifică, cât mai curând posibil, practicienilor în insolvență numiți în legătură cu societățile din cadrul grupului solicitarea de deschidere a procedurii de coordonare a grupului și coordonatorul propus, astfel cum se indică în solicitarea menționată la articolul 61 alineatul (3) litera (c), cu condiția să fie convinsă că:

(a) deschiderea unei astfel de proceduri este oportună pentru facilitarea administrării efective a procedurilor de insolvență referitoare la diferiții membri ai grupului;

(b) niciun creditor al niciunui membru al grupului a cărui participare la procedură este așteptată nu este probabil să fie dezavantajat din punct de vedere financiar prin includerea membrului respectiv într-o astfel de procedură; și

(c) coordonatorul propus îndeplinește cerințele de la articolul 71.

(2) Notificarea menționată la alineatul (1) de la prezentul articol enumeră elementele menționate la articolul 61 alineatul (3) literele (a)-(d).

(3) Notificarea menționată la alineatul (1) se trimite prin scrisoare recomandată cu confirmare de primire.

(4) Instanța sesizată acordă practicienilor în insolvență posibilitatea de a fi audiați.

Articolul 64

Obiecții din partea practicienilor în insolvență

(1) Practicienii în insolvență numiți în legătură cu orice societate din cadrul grupului pot aduce obiecții față de:

(a) includerea în cadrul procedurii coordonate a grupului a procedurii de insolvență în legătură cu care au fost numiți; sau

(b) persoana propusă drept coordonator.

▼B

(2) Obiecțiile în temeiul alineatului (1) de la prezentul articol se adresează instanței menționate la articolul 63 în termen de 30 de zile de la primirea avizului privind solicitarea de deschidere a procedurii de coordonare a grupului de către practicianul în insolvență menționat la alineatul (1) de la prezentul articol.

Obiecțiile se pot adresa prin intermediul formularului-tip instituit în conformitate cu articolul 88.

(3) Anterior adoptării deciziei de a participa sau de a nu participa la coordonare, în conformitate cu alineatul (1) litera (a), un practician în insolvență obține toate aprobările care pot fi impuse în temeiul dreptului statului în care a fost deschisă procedura în legătură cu care a fost numit.

Articolul 65

Consecințe ale obiecției la includerea în coordonarea grupului

(1) În cazul în care un practician în insolvență a adus obiecții față de includerea procedurii în legătură cu care a fost numit în procedura de coordonare a grupului, procedura respectivă nu se include în procedura de coordonare a grupului.

(2) Competența instanței menționate la articolul 68 sau a coordonatorului care reiese din procedura respectivă nu produce efecte în privința societății respective și nu implică niciun fel de costuri pentru societatea respectivă.

Articolul 66

Alegerea instanței pentru procedura de coordonare a grupului

(1) În cazul în care cel puțin două treimi din numărul total al practicienilor în insolvență numiți în procedurile de insolvență ale societăților din cadrul grupului sunt de acord că instanța dintr-un alt stat membru care are jurisdicția este cea mai adecvată instanță pentru deschiderea procedurii de coordonare a grupului, instanța respectivă are competență exclusivă.

(2) Alegerea instanței se face prin acord comun în scris sau verbal cu confirmare scrisă. Aceasta se poate face până la deschiderea procedurii de coordonare a grupului în conformitate cu articolul 68.

(3) Orice instanță în afara celei sesizate în temeiul alineatului (1) își declină competența în favoarea instanței respective.

(4) Solicitarea de deschidere a procedurii de coordonare a grupului se transmite instanței convenite în conformitate cu articolul 61.

Articolul 67

Consecințe ale obiecțiilor la propunerea de coordonator

În cazul în care un practician în insolvență obiectează față de persoana propusă în calitate de coordonator fără să obiecteze și față de includerea în procedura de coordonare a grupului a societății în legătură cu care a fost numit, instanța se poate abține de la numirea persoanei respective și poate invita practicianul în insolvență care a adus obiecția să prezinte o nouă solicitare în conformitate cu articolul 61 alineatul (3).

▼B

Articolul 68

Hotărârea de deschidere a procedurii de coordonare a grupului

(1) După expirarea perioadei menționate la articolul 64 alineatul (2), instanța poate deschide procedura de coordonare a grupului în cazul în care este convinsă de îndeplinirea condițiilor de la articolul 63 alineatul (1). În acest caz, instanța:

(a) numește un coordonator;

(b) hotărăște cu privire la cadrul coordonării; și

(c) hotărăște cu privire la estimarea costurilor și la partea pe care trebuie să o plătească fiecare societate din cadrul grupului.

(2) Hotărârea de deschidere a procedurii de coordonare a grupului se notifică practicienilor în insolvență participanți și coordonatorului.

Articolul 69

Opțiunea de participare ulterioară a practicienilor în insolvență

(1) În conformitate cu dreptul său intern, orice practician în insolvență poate solicita, după hotărârea instanței menționată la articolul 68, includerea procedurii în legătură cu care a fost numit în cazul în care:

(a) a existat o obiecție la includerea procedurii de insolvență în cadrul procedurii de coordonare a grupului; sau

(b) procedura de insolvență în legătură cu un membru al grupului a fost deschisă după ce instanța a deschis procedura de coordonare a grupului.

(2) Fără a aduce atingere alineatului (4), coordonatorul poate răspunde favorabil unei astfel de solicitări după consultarea practicienilor în insolvență implicați dacă

(a) este convins că, ținând cont de stadiul la care a ajuns procedura de coordonare a grupului la momentul solicitării, criteriile care figurează la articolul 63 alineatul (1) literele (a) și (b) sunt satisfăcute; sau

(b) toți practicienii în insolvență implicați sunt de acord, în condițiile prevăzute în dreptul lor intern.

(3) Coordonatorul informează instanța și practicienii în insolvență participanți cu privire la decizia sa, în conformitate cu alineatul (2), precum și cu privire la motivele pe care se bazează aceasta.

(4) Orice practician în insolvență participant sau orice practician în insolvență a cărui cerere de includere în procedura de coordonare a grupului a fost respinsă poate contesta hotărârea menționată la alineatul (2) în conformitate cu procedura stabilită în temeiul dreptului statului membru în care s-a deschis procedura de coordonare a grupului.

▼B

Articolul 70

Recomandări și planul de coordonare a grupului

(1) Pe durata desfășurării procedurii de insolvență pentru care sunt responsabili, practicienii în insolvență țin seama de recomandările coordonatorului și de conținutul planului de coordonare a grupului menționat la articolul 72 alineatul (1).

(2) Un practician în insolvență nu este obligat să urmeze în întregime sau parțial recomandările coordonatorului sau planul de coordonare a grupului.

În cazul în care nu urmează recomandările coordonatorului sau planul de coordonare a grupului, acesta își motivează decizia în fața persoanelor sau organismelor cărora trebuie să le raporteze în temeiul dreptului său intern, precum și a coordonatorului.

Subsecțiunea 2

Dispoziții generale

Articolul 71

Coordonatorul

(1) Coordonatorul grupului este o persoană eligibilă în temeiul dreptului unui stat membru să acționeze ca practician în insolvență.

(2) Coordonatorul nu poate fi unul dintre practicienii în insolvență numiți să acționeze în legătură cu vreunul dintre membrii grupului și nu are niciun conflict de interese în ceea ce privește membrii grupului, creditorii acestora și practicienii în insolvență numiți în legătură cu vreunul dintre membrii grupului.

Articolul 72

Sarcinile și drepturile coordonatorului

(1) Coordonatorul

(a) identifică și formulează recomandări pentru desfășurarea coordonată a procedurii de insolvență;

(b) propune un plan de coordonare a grupului care evidențiază, ilustrează și recomandă o serie completă de măsuri corespunzătoare unei abordări integrate a rezolvării situațiilor de insolvență ale societăților din grup. Planul poate cuprinde, în special, propuneri privind:

(i) măsurile care trebuie luate pentru a restabili performanța economică și viabilitatea financiară a grupului sau a oricărei părți a acestuia;

(ii) soluționarea litigiilor din cadrul grupului în ceea ce privește operațiunile din cadrul grupului și acțiunile revocatorii;

▼B

(iii) acordurile între administratorii de insolvență ai societăților insolvente din cadrul grupului.

(2) De asemenea, coordonatorul poate:

(a) să fie audiat și participe, în special prin prezența la reuniunile creditorilor, în cadrul oricărei proceduri deschise care vizează o altă societate a aceluiași grup;

(b) să medieze orice litigiu apărut între doi sau mai mulți practicieni în insolvență ai membrilor grupului;

(c) să prezinte și să explice planul său de coordonare a grupului persoanelor sau organismelor cărora trebuie să le raporteze în temeiul dreptului său intern;

(d) să solicite oricărui practician în insolvență în legătură cu oricare dintre membrii grupului informații care sunt sau ar putea fi utile cu ocazia identificării și formulării unor strategii și măsuri pentru coordonarea procedurii; și

(e) să solicite o suspendare pentru o perioadă de până la șase luni a procedurii deschise cu privire la orice membru al grupului, cu condiția ca o astfel de suspendare să fie necesară pentru a asigura punerea corectă în practică a planului și să fie în avantajul creditorilor în cadrul procedurii pentru care se solicită suspendarea, sau să solicite revocarea oricărei asemenea suspendări. O astfel de solicitare se adresează instanței care a deschis procedura pentru care se solicită suspendarea.

(3) Planul menționat la alineatul (1) litera (b) nu poate să cuprindă recomandări referitoare la nicio consolidare a procedurilor sau a patrimoniilor insolvenței.

(4) Sarcinile și drepturile coordonatorului, astfel cum sunt definite la prezentul articol, nu se extind la niciun membru al grupului care nu participă la procedura de coordonare a grupului.

(5) Coordonatorul își îndeplinește atribuțiile imparțial și cu grija cuvenită.

(6) Atunci când coordonatorul consideră că îndeplinirea sarcinilor sale necesită o creștere semnificativă a costurilor în comparație cu estimarea costurilor menționată la articolul 61 alineatul (3) litera (d) și în orice caz atunci când costurile depășesc 10 % din costurile estimate, coordonatorul:

(a) informează fără întârziere practicienii în insolvență participanți; și

(b) cere aprobarea prealabilă a instanței care a deschis procedura de coordonare a grupului.

▼B

Articolul 73

Limbi

(1) Comunicarea dintre coordonator și practicianul în insolvență al unui membru participant al grupului se desfășoară în limba convenită cu practicianul în insolvență sau, în absența unui acord, în limba oficială sau într-una dintre limbile oficiale ale instituțiilor Uniunii și ale instanței care a deschis procedura în legătură cu membrul respectiv al grupului.

(2) Comunicarea dintre coordonator și instanță se desfășoară în limba oficială a instanței respective.

Articolul 74

Cooperarea dintre practicienii în insolvență și coordonator

(1) Practicienii în insolvență numiți în legătură cu membri unui grup și coordonatorul cooperează unii cu alții în măsura în care această cooperare nu este incompatibilă cu normele aplicabile procedurii respective.

(2) În special, practicienii în insolvență comunică orice informație relevantă pentru coordonator în îndeplinirea sarcinilor acestuia.

Articolul 75

Revocarea numirii coordonatorului

Revocarea numirii coordonatorului de către instanță se face din oficiu sau la solicitarea practicianului în insolvență al unui membru participant al grupului în cazul în care:

(a) coordonatorul acționează în detrimentul creditorilor unui membru participant al grupului; sau

(b) coordonatorul nu își respectă obligațiile în temeiul prezentului capitol.

Articolul 76

Debitor în posesie

Dispozițiile aplicabile, în temeiul prezentului capitol, practicianului în insolvență se aplică, după caz, și debitorului în posesie.

Articolul 77

Costurile și distribuția

(1) Remunerația coordonatorului este adecvată, proporțională cu sarcinile îndeplinite și reflectă cheltuieli rezonabile.

(2) După îndeplinirea sarcinilor sale, coordonatorul stabilește declarația finală a costurilor și cota care trebuie plătită de fiecare membru și transmite această declarație fiecărui practician în insolvență participant, precum și instanței care a deschis procedura de coordonare.

▼B

(3) În absența obiecțiilor din partea practicienilor în insolvență în termen de 30 de zile de la primirea declarației menționate la alineatul (2), costurile și cota care trebuie plătită de fiecare membru se consideră a fi aprobate. Declarația se transmite spre confirmare instanței care a deschis procedura de coordonare.

(4) În cazul unei obiecții, instanța care a deschis procedura de coordonare a grupului hotărăște, la cererea coordonatorului sau a oricărui practician în insolvență participant, costurile și cota pe care trebuie să o plătească fiecare membru, în conformitate cu criteriile care figurează la alineatul (1) de la prezentul articol și ținând cont de estimarea costurilor menționată la articolul 68 alineatul (1) și, după caz, la articolul 72 alineatul (6).

(5) Orice practician în insolvență participant poate contesta hotărârea menționată la alineatul (4) în conformitate cu procedura stabilită în temeiul dreptului statului membru în care s-a deschis procedura de coordonare a grupului.

CAPITOLUL VI

PROTECȚIA DATELOR

Articolul 78

Protecția datelor

(1) Normele naționale prin care este pusă în aplicare Directiva 95/46/CE se aplică prelucrării datelor cu caracter personal pe teritoriul statelor membre, în temeiul prezentului regulament, cu condiția ca operațiunile de prelucrare menționate la articolul 3 alineatul (2) din Directiva 95/46/CE să nu fie vizate.

(2) Regulamentul (CE) nr. 45/2001 se aplică în cazul prelucrării datelor cu caracter personal efectuate de Comisie în temeiul prezentului regulament.

Articolul 79

Responsabilitățile statelor membre cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal în registrele naționale de insolvență

(1) Fiecare stat membru comunică Comisiei numele persoanei fizice sau juridice, al autorității publice, al agenției sau al oricărui alt organism desemnat prin dreptul intern să îndeplinească funcțiile de controlor în conformitate cu articolul 2 litera (d) din Directiva 95/46/CE, în vederea publicării sale pe portalul european e-justiție.

(2) Statele membre se asigură că măsurile tehnice de asigurare a securității datelor cu caracter personal prelucrate în registrele lor naționale de insolvență menționate la articolul 24 sunt puse în aplicare.

▼B

(3) Statele membre răspund de verificarea faptului că controlorul desemnat prin dreptul intern în conformitate cu articolul 2 litera (d) din Directiva 95/46/CE asigură conformitatea cu principiile privind calitatea datelor, în special acuratețea și actualizarea datelor stocate în registrele naționale de insolvență.

(4) Statele membre răspund, în conformitate cu Directiva 95/46/CE, de colectarea și stocarea datelor în bazele de date naționale, precum și de deciziile luate cu privire la punerea acestor date la dispoziție în registrul interconectat care poate fi consultat prin intermediul portalului european e-justiție.

(5) Ca parte a informațiilor care ar trebui furnizate persoanelor vizate astfel încât să li se permită să își exercite drepturile, în special dreptul la ștergerea datelor, statele membre informează persoanele vizate în legătură cu perioada de accesibilitate stabilită pentru datele cu caracter personal stocate în registrele de insolvență.

Articolul 80

Responsabilitățile Comisiei în legătură cu prelucrarea datelor cu caracter personal

(1) Comisia exercită responsabilitățile de controlor în temeiul articolului 2 litera (d) din Regulamentul (CE) nr. 45/2001 în conformitate cu responsabilitățile sale aferente, definite la acest articol.

(2) Comisia definește politicile necesare și aplică soluțiile tehnice necesare pentru a-și îndeplini responsabilitățile în cadrul funcției de controlor.

(3) Comisia pune în aplicare măsurile tehnice impuse pentru a asigura securitatea datelor cu caracter personal aflate în tranzit, în special confidențialitatea și integritatea oricărei transmiteri către și dinspre portalul european e-justiție.

(4) Obligațiile Comisiei nu afectează responsabilitățile statelor membre și nici ale altor organisme în ceea ce privește conținutul și funcționarea bazelor de date naționale interconectate pe care acestea le exploatează.

Articolul 81

Obligații cu privire la informare

Fără a aduce atingere informațiilor care urmează să fie oferite persoanelor vizate în conformitate cu articolele 11 și 12 din Regulamentul (CE) nr. 45/2001, Comisia informează persoanele vizate, prin intermediul publicării pe portalul european e-justiție, despre rolul său în prelucrarea datelor și despre scopurile în care vor fi prelucrate datele respective.

▼B

Articolul 82

Stocarea datelor cu caracter personal

În ceea ce privește informațiile din bazele de date naționale interconectate, pe portalul european e-justiție nu vor fi stocate niciun fel de date cu caracter personal referitoare la persoanele vizate. Toate datele de acest fel se stochează în bazele de date naționale gestionate de statele membre sau de alte organisme.

Articolul 83

Accesul la datele cu caracter personal prin intermediul portalului european e-justiție

Datele cu caracter personal stocate în registrele naționale de insolvență menționate la articolul 24 sunt accesibile prin intermediul portalului european e-justiție atâta timp cât rămân accesibile în temeiul dreptului intern.

CAPITOLUL VII

DISPOZIȚII TRANZITORII ȘI FINALE

Articolul 84

Aplicabilitatea în timp

(1) ►C1 Dispozițiile prezentului regulament se aplică numai procedurilor de insolvență care sunt deschise începând cu 26 iunie 2017. Actele îndeplinite de un debitor înainte de data menționată continuă să fie reglementate de legea aplicabilă acestora la data la care au fost îndeplinite. ◄

(2) În pofida articolului 91 din prezentul regulament, Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 continuă să se aplice procedurilor de insolvență care intră în domeniul de aplicare al respectivului regulament și care au fost deschise înainte de 26 iunie 2017.

Articolul 85

Raportul cu convențiile

(1) Prezentul regulament înlocuiește, în relațiile dintre statele membre, în materia reglementată, convențiile încheiate între două sau mai multe state membre, în special:

(a) Convenția între Belgia și Franța privind competența, valabilitatea și executarea hotărârilor, sentințelor arbitrale și actelor autentice, semnată la Paris la 8 iulie 1899;

(b) Convenția între Belgia și Austria privind falimentul, concordatul și moratoriul (cu protocolul adițional din 13 iunie 1973), semnată la Bruxelles la 16 iulie 1969;

▼B

(c) Convenția între Belgia și Țările de Jos privind competența teritorială, falimentul și valabilitatea și executarea hotărârilor, sentințelor arbitrale și actelor autentice, semnată la Bruxelles la 28 martie 1925;

(d) Tratatul între Germania și Austria privind falimentul și concordatul, semnat la Viena la 25 mai 1979;

(e) Convenția între Franța și Austria privind competența, recunoașterea și executarea hotărârilor în materie de faliment, semnată la Viena la 27 februarie 1979;

(f) Convenția între Franța și Italia privind executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Roma la 3 iunie 1930;

(g) Convenția între Italia și Austria în materie de faliment și concordat, semnată la Roma la 12 iulie 1977;

(h) Convenția între Regatul Țărilor de Jos și Republica Federală Germania privind recunoașterea și executarea reciprocă a hotărârilor judecătorești și a altor titluri executorii în materie civilă și comercială, semnată la Haga la 30 august 1962;

(i) Convenția între Regatul Unit al Marii Britanii și Regatul Belgiei pentru executarea reciprocă a hotărârilor în materie civilă și comercială, împreună cu Protocolul, semnată la Bruxelles la 2 mai 1934;

(j) Convenția între Danemarca, Finlanda, Norvegia, Suedia și Islanda în materie de faliment, semnată la Copenhaga la 7 noiembrie 1933;

(k) Convenția europeană privind anumite aspecte internaționale în materie de faliment, semnată la Istanbul la 5 iunie 1990;

(l) Convenția dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Regatul Greciei privind recunoașterea reciprocă și aplicarea hotărârilor judecătorești, semnată la Atena, la 18 iunie 1959;

(m) Acordul dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Austria privind recunoașterea reciprocă și aplicarea deciziilor și sentințelor arbitrale în materie de drept comercial, semnat la Belgrad, la 18 martie 1960;

▼B

(n) Convenția dintre Republica Populară Federativă Iugoslavia și Republica Italia privind cooperarea juridică reciprocă în materie de drept civil și administrativ, semnată la Roma, la 3 decembrie 1960;

(o) Acordul dintre Republica Socialistă Federativă Iugoslavia și Regatul Belgiei privind cooperarea juridică în materie de drept civil și comercial, semnat la Belgrad, la 24 septembrie 1971;

(p) Convenția dintre guvernele Iugoslaviei și Franței privind recunoașterea și aplicarea hotărârilor judecătorești în materie de drept civil și comercial, semnată la Paris, la 18 mai 1971;

(q) Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacia și Republica Elenă privind asistența juridică în materie de drept civil și penal, semnat la Atena, la 22 octombrie 1980, încă în vigoare între Republica Cehă și Grecia;

(r) Acordul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Cipru privind asistența juridică în materie de drept civil și penal, semnat la Nicosia, la 23 aprilie 1982, încă în vigoare între Republica Cehă și Cipru;

(s) Tratatul dintre guvernul Republicii Socialiste Cehoslovace și guvernul Republicii Franceze privind asistența juridică și recunoașterea și aplicarea hotărârilor judecătorești în materie de drept civil, dreptul familiei și drept comercial, semnat la Paris, la 10 mai 1984, încă în vigoare între Republica Cehă și Franța;

(t) Tratatul dintre Republica Socialistă Cehoslovacă și Republica Italiană privind asistența juridică în materie de drept civil și penal, semnat la Praga, la 6 decembrie 1985, încă în vigoare între Republica Cehă și Italia;

(u) Acordul dintre Republica Letonia, Republica Estonia și Republica Lituania privind asistența juridică și relațiile juridice, semnat la Tallinn, la 11 noiembrie 1992;

(v) Acordul dintre Estonia și Polonia privind acordarea asistenței juridice și relațiile juridice în materie de drept civil, dreptul muncii și drept penal, semnat la Tallinn, la 27 noiembrie 1998;

(w) Acordul dintre Republica Lituania și Republica Polonia privind asistența juridică și relațiile juridice în materie de drept civil, dreptul familiei, dreptul muncii și drept penal, semnat la Varșovia, la 26 ianuarie 1993;

▼B

(x) Convenția dintre Republica Socialistă România și Regatul Greciei de asistență juridică în materie civilă și penală și protocolul la aceasta, semnate la București la 19 octombrie 1972;

(y) Convenția dintre Republica Socialistă România și Republica Franceză privind asistența judiciară în materie civilă și comercială, semnată la Paris la 5 noiembrie 1974;

(z) Acordul între Republica Populară Bulgaria și Republica Elenă privind asistența judiciară în materie civilă și penală, semnat la Atena la 10 aprilie 1976;

(aa) Acordul între Republica Populară Bulgaria și Republica Cipru privind asistența judiciară în materie civilă și penală, semnat la Nicosia la 29 aprilie 1983;

(ab) Acordul între guvernul Republicii Populare Bulgaria și Guvernul Republicii Franceze privind asistență judiciară în materie civilă, semnat la Sofia la 18 ianuarie 1989;

(ac) Tratatul între România și Republica Cehă privind asistența judiciară în materie civilă, semnat la București la 11 iulie 1994;

(ad) Tratatul între România și Republica Polonă privind asistența juridică și relațiile juridice în cauzele civile, semnat la București la 15 mai 1999.

(2) Convențiile prevăzute la alineatul (1) continuă să producă efecte cu privire la procedurile deschise înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 1346/2000.

(3) Prezentul regulament nu se aplică:

(a) în niciun stat membru, în măsura în care este incompatibil cu obligațiile în materie de faliment care decurg dintr-o convenție încheiată de statul membru respectiv cu una sau mai multe țări terțe înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 1346/2000;

(b) în Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord, în măsura în care este incompatibil cu obligațiile în materie de faliment și lichidare a societăților insolvente care decurg din acordurile cu Commonwealth-ul existente la data intrării în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 1346/2000.

▼B

Articolul 86

Informații privind dreptul intern și al Uniunii în materie de insolvență

(1) Statele membre furnizează, în cadrul Rețelei Judiciare Europene în materie civilă și comercială instituită prin Decizia 2001/470/CE a Consiliului ([1]), cu scopul de a pune informațiile la dispoziția publicului, o scurtă descriere a legislației și a procedurilor naționale referitoare la insolvență, în special cu privire la aspectele menționate la articolul 7 alineatul (2).

(2) Statele membre actualizează informațiile menționate la alineatul (1) în mod regulat.

(3) Comisia pune la dispoziția publicului informațiile privind prezentul regulament.

Articolul 87

Instituirea interconectării registrelor

Comisia adoptă acte de punere în aplicare prin care se instituie interconectarea registrelor de insolvență, după cum se menționează la articolul 25. Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 89 alineatul (3).

Articolul 88

Stabilirea formularelor-tip și modificările ulterioare ale acestora

Comisia adoptă acte de punere în aplicare privind stabilirea și modificarea, dacă este necesară, a formularelor menționate la articolul 27 alineatul (4), articolele 54 și 55 și articolul 64 alineatul (2). Actele respective de punere în aplicare sunt adoptate în conformitate cu procedura de consultare prevăzută la articolul 89 alineatul (2).

Articolul 89

Procedura comitetului

(1) Comisia este asistată de un comitet. Respectivul comitet este un comitet în sensul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.

(2) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 4 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

(3) Atunci când se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

([1]) Decizia 2001/470/CE a Consiliului din 28 mai 2001 de creare a unei Rețele Judiciare Europene în materie civilă și comercială (JO L 174, 27.6.2001, p. 25).

▼B

Articolul 90

Clauza de revizuire

(1) Până cel târziu la 27 iunie 2027 și ulterior la fiecare cinci ani, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea prezentului regulament. Raportul se însoțește, dacă este necesar, de propuneri pentru adaptarea prezentului regulament.

(2) Până cel târziu la 27 iunie 2022, Comisia prezintă Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un raport privind aplicarea procedurii de coordonare a grupului. Raportul se însoțește, dacă este necesar, de propuneri pentru adaptarea prezentului regulament.

(3) Până cel târziu la 1 ianuarie 2016, Comisia înaintează Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un studiu privind chestiunile transfrontaliere din domeniul răspunderii și descalificărilor directorilor.

(4) Până cel târziu la 27 iunie 2020, Comisia înaintează Parlamentului European, Consiliului și Comitetului Economic și Social European un studiu privind chestiunea utilizării abuzive a practicii de căutare a instanței celei mai favorabile.

Articolul 91

Abrogare

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 se abrogă.

Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament și se citesc în conformitate cu tabelul de corespondență din anexa D la prezentul regulament.

Articolul 92

Intrarea în vigoare

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament se aplică de la 26 iunie 2017, cu excepția:

(a) articolului 86, care se aplică de la 26 iunie 2016;

(b) articolului 24 alineatul (1), care se aplică de la 26 iunie 2018; și

(c) articolului 25, care se aplică de la 26 iunie 2019.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în statele membre în conformitate cu tratatele.

▼B

ANEXA A

Procedurile de insolvență menționate la articolul 2 punctul 4

BELGIQUE/BELGIË

— Het faillissement/La faillite;

— De gerechtelijke reorganisatie door een collectief akkoord/La réorganisation judiciaire par accord collectif;

— De gerechtelijke reorganisatie door een minnelijk akkoord/La réorganisation judiciaire par accord amiable;

— De gerechtelijke reorganisatie door overdracht onder gerechtelijk gezag/La réorganisation judiciaire par transfert sous autorité de justice;

— De collectieve schuldenregeling/Le règlement collectif de dettes;

— De vrijwillige vereffening/La liquidation volontaire;

— De gerechtelijke vereffening/La liquidation judiciaire;

— De voorlopige ontneming van beheer, bepaald in artikel 8 van de faillissementswet/Le dessaisissement provisoire, visé à l'article 8 de la loi sur les faillites;

БЪЛГАРИЯ

— Производство по несъстоятелност;

ČESKÁ REPUBLIKA

— Konkurs;

— Reorganizace;

— Oddlužení;

DEUTSCHLAND

— Das Konkursverfahren;

— Das gerichtliche Vergleichsverfahren;

— Das Gesamtvollstreckungsverfahren;

— Das Insolvenzverfahren;

EESTI

— Pankrotimenetlus;

— Võlgade ümberkujundamise menetlus;

ÉIRE/IRELAND

— Compulsory winding-up by the court;

— Bankruptcy;

▼B

— The administration in bankruptcy of the estate of persons dying insolvent;

— Winding-up in bankruptcy of partnerships;

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation of a court);

— Arrangements under the control of the court which involve the vesting of all or part of the property of the debtor in the Official Assignee for realisation and distribution;

— Examinership;

— Debt Relief Notice;

— Debt Settlement Arrangement;

— Personal Insolvency Arrangement;

ΕΛΛΑΔΑ

— Η πτώχευση;

— Η ειδική εκκαθάριση εν λειτουργία;

— Σχέδιο αναδιοργάνωσης;

— Απλοποιημένη διαδικασία επί πτωχεύσεων μικρού αντικειμένου;

— Διαδικασία Εξυγίανσης;

ESPAÑA

— Concurso;

— Procedimiento de homologación de acuerdos de refinanciación;

— Procedimiento de acuerdos extrajudiciales de pago;

— Procedimiento de negociación pública para la consecución de acuerdos de refinanciación colectivos, acuerdos de refinanciación homologados y propuestas anticipadas de convenio;

FRANCE

— Sauvegarde;

— Sauvegarde accélérée;

— Sauvegarde financière accélérée;

— Redressement judiciaire;

— Liquidation judiciaire;

HRVATSKA

— Stečajni postupak;

ITALIA

— Fallimento;

— Concordato preventivo;

▼B

— Liquidazione coatta amministrativa;

— Amministrazione straordinaria;

— Accordi di ristrutturazione;

— Procedure di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore (accordo o piano);

— Liquidazione dei beni;

ΚΥΠΡΟΣ

— Υποχρεωτική εκκαθάριση από το Δικαστήριο;

— Εκούσια εκκαθάριση από μέλη;

— Εκούσια εκκαθάριση από πιστωτές;

— Εκκαθάριση με την εποπτεία του Δικαστηρίου;

— Διάταγμα Παραλαβής και πτώχευσης κατόπιν Δικαστικού Διατάγματος;

— Διαχείριση της περιουσίας προσώπων που απεβίωσαν αφερέγγυα;

LATVIJA

— Tiesiskās aizsardzības process;

— Juridiskās personas maksātnespējas process;

— Fiziskās personas maksātnespējas process;

LIETUVA

— Įmonės restruktūrizavimo byla;

— Įmonės bankroto byla;

— Įmonės bankroto procesas ne teismo tvarka;

— Fizinio asmens bankroto procesas;

LUXEMBOURG

— Faillite;

— Gestion contrôlée;

— Concordat préventif de faillite (par abandon d'actif);

— Régime spécial de liquidation du notariat;

— Procédure de règlement collectif des dettes dans le cadre du surendettement;

MAGYARORSZÁG

— Csődeljárás;

— Felszámolási eljárás;

▼B

MALTA

— Xoljiment;

— Amministrazzjoni;

— Stralċ volontarju mill-membri jew mill-kredituri;

— Stralċ mill-Qorti;

— Falliment f'każ ta' kummerċjant;

— Proċedura biex kumpanija tirkupra;

NEDERLAND

— Het faillissement;

— De surséance van betaling;

— De schuldsaneringsregeling natuurlijke personen;

ÖSTERREICH

— Das Konkursverfahren (Insolvenzverfahren);

— Das Sanierungsverfahren ohne Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren);

— Das Sanierungsverfahren mit Eigenverwaltung (Insolvenzverfahren);

— Das Schuldenregulierungsverfahren;

— Das Abschöpfungsverfahren;

— Das Ausgleichsverfahren;

POLSKA

— Postępowanie naprawcze;

— Upadłość obejmująca likwidację;

— Upadłość z możliwością zawarcia układu;

PORTUGAL

— Processo de insolvência;

— Processo especial de revitalização;

ROMÂNIA

— Procedura insolvenței;

— Reorganizarea judiciară;

— Procedura falimentului;

— Concordatul preventiv;

▼B

SLOVENIJA

— Postopek preventivnega prestrukturiranja;

— Postopek prisilne poravnave;

— Postopek poenostavljene prisilne poravnave;

— Stečajni postopek: stečajni postopek nad pravno osebo, postopek osebnega stečaja and postopek stečaja zapuščine;

SLOVENSKO

— Konkurzné konanie;

— Reštrukturalizačné konanie;

— Oddlženie;

SUOMI/FINLAND

— Konkurssi/konkurs;

— Yrityssaneeraus/företagssanering;

— Yksityishenkilön velkajärjestely/skuldsanering för privatpersoner;

SVERIGE

— Konkurs;

— Företagsrekonstruktion;

— Skuldsanering;

UNITED KINGDOM

— Winding-up by or subject to the supervision of the court;

— Creditors' voluntary winding-up (with confirmation by the court);

— Administration, including appointments made by filing prescribed documents with the court;

— Voluntary arrangements under insolvency legislation;

— Bankruptcy or sequestration.

▼B

ANEXA B

Practicienii în insolvență menționați la articolul 2 punctul 5

BELGIQUE/BELGIË

— De curator/Le curateur;

— De gedelegeerd rechter/Le juge-délégué;

— De gerechtsmandataris/Le mandataire de justice;

— De schuldbemiddelaar/Le médiateur de dettes;

— De vereffenaar/Le liquidateur;

— De voorlopige bewindvoerder/L'administrateur provisoire;

БЪЛГАРИЯ

— Назначен предварително временен синдик;

— Временен синдик;

— (Постоянен) синдик;

— Служебен синдик;

ČESKÁ REPUBLIKA

— Insolvenční správce;

— Předběžný insolvenční správce;

— Oddělený insolvenční správce;

— Zvláštní insolvenční správce;

— Zástupce insolvenčního správce;

DEUTSCHLAND

— Konkursverwalter;

— Vergleichsverwalter;

— Sachwalter (nach der Vergleichsordnung);

— Verwalter;

— Insolvenzverwalter;

— Sachwalter (nach der Insolvenzordnung);

— Treuhänder;

— Vorläufiger Insolvenzverwalter;

— Vorläufiger Sachwalter;

▼B

EESTI

— Pankrotihaldur;

— Ajutine pankrotihaldur;

— Usaldusisik;

ÉIRE/IRELAND

— Liquidator;

— Official Assignee;

— Trustee in bankruptcy;

— Provisional Liquidator;

— Examiner;

— Personal Insolvency Practitioner;

— Insolvency Service;

ΕΛΛΑΔΑ

— Ο σύνδικος;

— Ο εισηγητής;

— Η επιτροπή των πιστωτών;

— Ο ειδικός εκκαθαριστής;

ESPAÑA

— Administrador concursal;

— Mediador concursal;

FRANCE

— Mandataire judiciaire;

— Liquidateur;

— Administrateur judiciaire;

— Commissaire à l'exécution du plan;

HRVATSKA

— Stečajni upravitelj;

— Privremeni stečajni upravitelj;

— Stečajni povjerenik;

— Povjerenik;

ITALIA

— Curatore;

— Commissario giudiziale;

— Commissario straordinario;

▼B

— Commissario liquidatore;

— Liquidatore giudiziale;

— Professionista nominato dal Tribunale;

— Organismo di composizione della crisi nella procedura di composizione della crisi da sovraindebitamento del consumatore;

— Liquidatore;

ΚΥΠΡΟΣ

— Εκκαθαριστής και Προσωρινός Εκκαθαριστής;

— Επίσημος Παραλήπτης;

— Διαχειριστής της Πτώχευσης;

LATVIJA

— Maksātnespējas procesa administrators;

LIETUVA

— Bankroto administratorius;

— Restruktūrizavimo administratorius;

LUXEMBOURG

— Le curateur;

— Le commissaire;

— Le liquidateur;

— Le conseil de gérance de la section d'assainissement du notariat;

— Le liquidateur dans le cadre du surendettement;

MAGYARORSZÁG

— Vagyonfelügyelő;

— Felszámoló;

MALTA

— Amministratur Proviżorju;

— Riċevitur Uffiċjali;

— Stralċjarju;

— Manager Speċjali;

— Kuraturi f'każ ta' proċeduri ta' falliment;

— Kontrolur Speċjali;

▼B

NEDERLAND

— De curator in het faillissement;

— De bewindvoerder in de surséance van betaling;

— De bewindvoerder in de schuldsaneringsregeling natuurlijke personen;

ÖSTERREICH

— Masseverwalter;

— Sanierungsverwalter;

— Ausgleichsverwalter;

— Besonderer Verwalter;

— Einstweiliger Verwalter;

— Sachwalter;

— Treuhänder;

— Insolvenzgericht;

— Konkursgericht;

POLSKA

— Syndyk;

— Nadzorca sądowy;

— Zarządca;

PORTUGAL

— Administrador da insolvência;

— Administrador judicial provisório;

ROMÂNIA

— Practician în insolvență;

— Administrator concordatar;

— Administrator judiciar;

— Lichidator judiciar;

SLOVENIJA

— Upravitelj;

SLOVENSKO

— Predbežný správca;

— Správca;

▼B

SUOMI/FINLAND

— Pesänhoitaja/bofördvaltare;

— Selvittäjä/utredare;

SVERIGE

— Förvaltare;

— Rekonstruktör;

UNITED KINGDOM

— Liquidator;

— Supervisor of a voluntary arrangement;

— Administrator;

— Official Receiver;

— Trustee;

— Provisional Liquidator;

— Interim Receiver;

— Judicial factor.

▼B

ANEXA C

Regulamentul abrogat și lista modificărilor ulterioare aduse acestuia

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului

(JO L 160, 30.6.2000, p. 1).

Regulamentul (CE) nr. 603/2005 al Consiliului

(JO L 100, 20.4.2005, p. 1).

Regulamentul (CE) nr. 694/2006 al Consiliului

(JO L 121, 6.5.2006, p. 1).

Regulamentul (CE) nr. 1791/2006 al Consiliului

(JO L 363, 20.12.2006, p. 1).

Regulamentul (CE) nr. 681/2007 al Consiliului

(JO L 159, 20.6.2007, p. 1).

Regulamentul (CE) nr. 788/2008 al Consiliului

(JO L 213, 8.8.2008, p. 1).

Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 210/2010 al Consiliului

(JO L 65, 13.3.2010, p. 1).

Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 583/2011 al Consiliului

(JO L 160, 18.6.2011, p. 52).

Regulamentul (UE) nr. 517/2013 al Consiliului

(JO L 158, 10.6.2013, p. 1).

Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr. 663/2014 al Consiliului

(JO L 179, 19.6.2014, p. 4).

Act privind condițiile de aderare pentru Republica Cehă, Republica Estonia, Republica Cipru, Republica Letonia, Republica Lituania, Ungaria, Republica Malta, Republica Polonă, Republica Slovenia și Republica Slovacă și adaptările tratatelor care stau la baza creării Uniunii Europene

(JO L 236, 23.9.2003, p. 33).

▼B

ANEXA D

Tabel de corespondență

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000	Prezentul regulament
Articolul 1	Articolul 1
Articolul 2 teza introductivă	Articolul 2 teza introductivă
Articolul 2 litera (a)	Articolul 2 punctul 4
Articolul 2 litera (b)	Articolul 2 punctul 5
Articolul 2 litera (c)	—
Articolul 2 litera (d)	Articolul 2 punctul 6
Articolul 2 litera (e)	Articolul 2 punctul 7
Articolul 2 litera (f)	Articolul 2 punctul 8
Articolul 2 litera (b) teza introductivă	Articolul 2 punctul 9 teza introductivă
Articolul 2 litera (c) prima liniuță	Articolul 2 punctul 9 subpunctul (vii)
Articolul 2 litera (g) a doua liniuță	Articolul 2 punctul 9 subpunctul (iv)
Articolul 2 litera (g) a treia liniuță	Articolul 2 punctul 9 subpunctul (viii)
Articolul 2 litera (h)	Articolul 2 punctul 10
—	Articolul 2, punctele 1-3 și 11-13
—	Articolul 2, punctul 9 literele (i)-(iii), (v), (vi)
Articolul 3	Articolul 3
—	Articolul 4
—	Articolul 5
—	Articolul 6
Articolul 4	Articolul 7
Articolul 5	Articolul 8
Articolul 6	Articolul 9
Articolul 7	Articolul 10
Articolul 8	Articolul 11 alineatul (1)
—	Articolul 11 alineatul (2)
Articolul 9	Articolul 12

▼B

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000	Prezentul regulament
Articolul 10	Articolul 13 alineatul (1)
—	Articolul 13 alineatul (2)
Articolul 11	Articolul 14
Articolul 12	Articolul 15
Articolul 13 prima liniuță	Articolul 16 litera (a)
Articolul 13 a doua liniuță	Articolul 16 litera (b)
Articolul 14 prima liniuță	Articolul 17 litera (a)
Articolul 14 a doua liniuță	Articolul 17 litera (b)
Articolul 14 a treia liniuță	Articolul 17 litera (c)
Articolul 15	Articolul 18
Articolul 16	Articolul 19
Articolul 17	Articolul 20
Articolul 18	Articolul 21
Articolul 19	Articolul 22
Articolul 20	Articolul 23
—	Articolul 24
—	Articolul 25
—	Articolul 26
—	Articolul 27
Articolul 21 alineatul (1)	Articolul 28 alineatul (2)
Articolul 21 alineatul (2)	Articolul 28 alineatul (1)
Articolul 22	Articolul 29
Articolul 23	Articolul 30
Articolul 24	Articolul 31
Articolul 25	Articolul 32
Articolul 26	Articolul 33
Articolul 27	Articolul 34
Articolul 28	Articolul 35
—	Articolul 36
Articolul 29	Articolul 37 alineatul (1)
—	Articolul 37 alineatul (2)
—	Articolul 38

▼B

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000	Prezentul regulament
—	Articolul 39
Articolul 30	Articolul 40
Articolul 31	Articolul 41
—	Articolul 42
—	Articolul 43
—	Articolul 44
Articolul 32	Articolul 45
Articolul 33	Articolul 46
Articolul 34 alineatul (1)	Articolul 47 alineatul (1)
Articolul 34 alineatul (2)	Articolul 47 alineatul (2)
Articolul 34 alineatul (3)	—
—	Articolul 48
Articolul 35	Articolul 49
Articolul 36	Articolul 50
Articolul 37	Articolul 51
Articolul 38	Articolul 52
Articolul 39	Articolul 53
Articolul 40	Articolul 54
Articolul 41	Articolul 55
Articolul 42	—
—	Articolul 56
—	Articolul 57
—	Articolul 58
—	Articolul 59
—	Articolul 60
—	Articolul 61
—	Articolul 62
—	Articolul 63
—	Articolul 64
—	Articolul 65
—	Articolul 66
—	Articolul 67

▼B

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000	Prezentul regulament
—	Articolul 68
—	Articolul 69
—	Articolul 70
—	Articolul 71
—	Articolul 72
—	Articolul 73
—	Articolul 74
—	Articolul 75
—	Articolul 76
—	Articolul 77
—	Articolul 78
—	Articolul 79
—	Articolul 80
—	Articolul 81
—	Articolul 82
—	Articolul 83
Articolul 43	Articolul 84 alineatul (1)
—	Articolul 84 alineatul (2)
Articolul 44	Articolul 85
—	Articolul 86
Articolul 45	—
—	Articolul 87
—	Articolul 88
—	Articolul 89
Articolul 46	Articolul 90 alineatul (1)
—	Articolul 90 alineatele (2)-(4)
—	Articolul 91
Articolul 47	Articolul 92
Anexa A	Anexa A
Anexa B	—
Anexa C	Anexa B
—	Anexa C
—	Anexa D